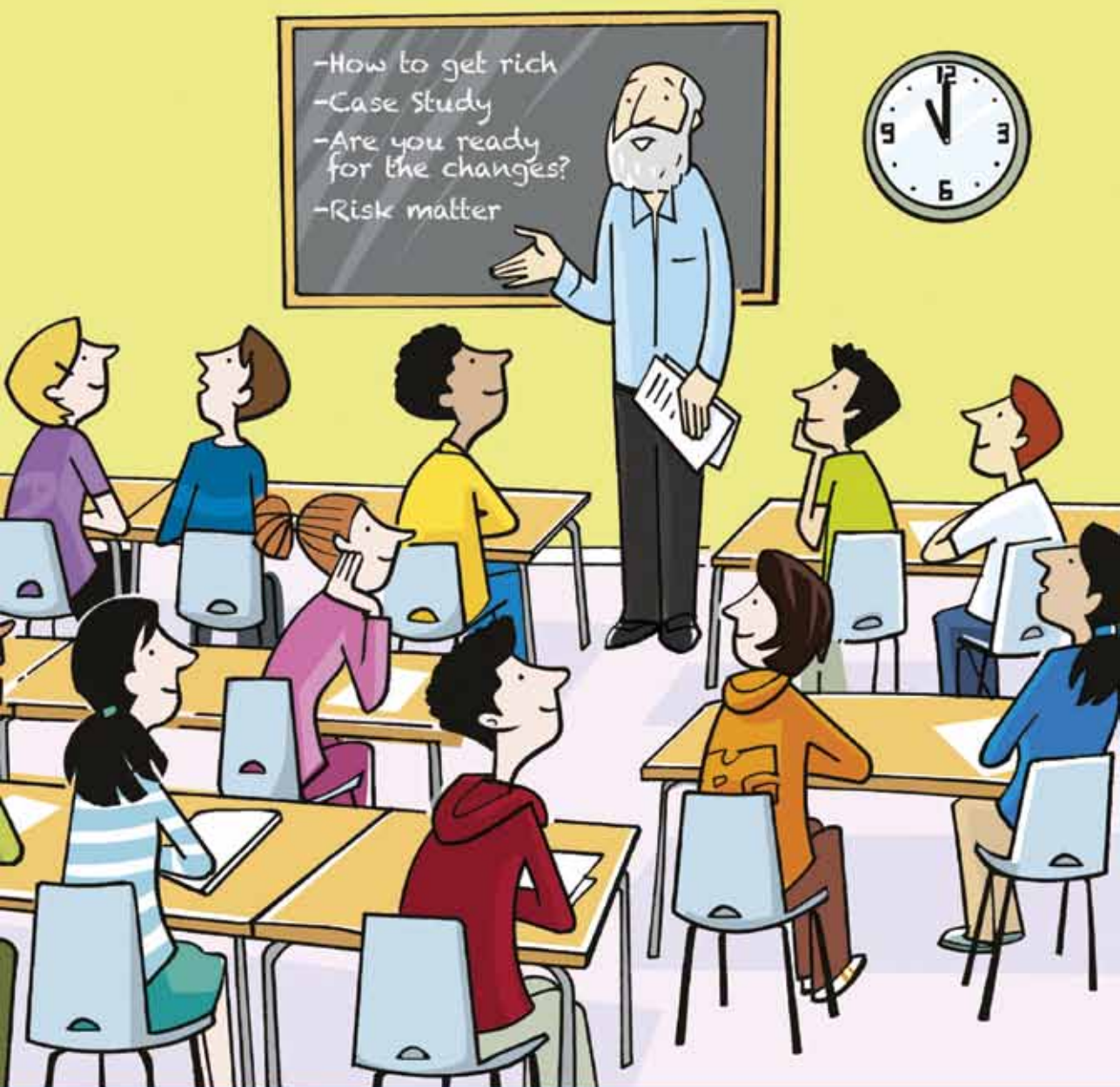

SA wasdee ctuary

Vol 24 : 2Q12

ฉบับที่ 24 ประจำไตรมาสที่ 2 ปี 2555

Sponsored by

Society of Actuaries of Thailand (SOAT)

“ผมสุขใจกับวันนี้ ...
และมั่นใจกับความสุขในอนาคต
เลือก เอไอเอ เหมือนผมสิครับ”

เอไอเอ บำนาญมั่นคง*
เพื่อชีวิตสุขสบายหลังวัยทำงาน

- ▶ เลือกเริ่มรับเงินบำนาญได้ตั้งแต่อายุ 55 ปี
- ▶ ไม่ต้องตรวจสุขภาพ
- ▶ ลดหย่อนภาษีได้ถึง 200,000 บาท**

ติดต่อตัวแทนประกันชีวิตเอไอเอ หรือ **AIA Call Center 1581**

AIA.CO.TH

* ชื่อผลิตภัณฑ์ บำนาญมั่นคง (เป็นนามแบบลดหย่อนภาษีได้) ** เมื่อประเมินโอกาสการมี เอไอเอ บำนาญมั่นคง (เป็นนามแบบลดหย่อนภาษีได้) สามารถหักลดหย่อนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาสูงสุดไม่เกิน 200,000 บาท ส่วนชื่อสำนักงานและสัญลักษณ์ของประกาศบริษัทประกันชีวิตเอไอเอ (ฉบับที่ 184) ชื่อกำหนดและเงื่อนไขความคุ้มครองจะระบุไว้ในกรมธรรม์ที่ออกไว้

Hello from Editor!

พิเชษฐ เจียรรมณีทวีสิน (ทอมมี่) -- บรรณาธิการ
และ SOA Ambassador สาขาประเทศไทย

you ready for the changes?" ที่เริ่มแพร่หลายกันบ้างแล้ว

แล้วก็มาต่อกันกับ “การจัดการสินทรัพย์และหนี้สินของ
บริษัท (Asset Liability Management) - ตอนที่ 5” ที่จะมาเน้น
แนวปฏิบัติและถกเถียงกันว่า Standalone ALM หรือ Portfolio
ALM อย่างไหนจะดีกว่ากัน

ส่วนคอลัมน์ Actuarial Talk ในฉบับนี้ เราจะขอเอาใจ
ชาวประกันวินาศภัยและพูดถึงเรื่องแนวทางการสอบของทางนี้กันบ้าง
ซึ่งโดยรวมแล้วก็ไม่แตกต่างจากประกันชีวิตเท่าใดนัก

สุดท้ายนี้ก็มาถึงคอลัมน์ “Entertainment” ที่ห้ามพลาด
ในฉบับนี้ เพราะโจทย์คราวนี้ท้าทายและน่าสนใจมาก พร้อมรับของ
รางวัลที่ขึ้นมาแจกันเหมือนเดิม

สามารถติดตามเรื่องราวของชาวสวัสดิ์แอกชูว์ได้ที่ www.facebook.com/SawasdeeActuary หรือ ลองเข้า fanpage ของ
นักคณิตศาสตร์ประกันภัยได้ที่ www.facebook.com/thaiactuary

สวัสดิ์แอกชูว์ฉบับนี้ขอเพิ่มจำนวนหน้าเป็น 32 หน้า
เพื่อเพิ่มความหลากหลายของเนื้อหาให้คุ้มค่าสมกับการรอคอยใน
การตีพิมพ์ในแต่ละไตรมาส โดยเฉพาะในไตรมาสที่ 2 ของปี พ.ศ.
2555 นี้ยังคงมีเนื้อหาที่น่าสนใจให้อ่านได้อยู่เรื่อยๆ

Food for thought กับเรื่อง “สายแห่งแห่งความรวย
(How to get rich) ภาค 5” ในคราวนี้จะเน้นถึงเรื่องการลงทุน
ในตลาดการเงิน รวมถึงการแนะนำเครื่องมือทางการเงินในตลาดที่
แนะนำให้ใช้กันอยู่บ่อยๆ ทว่าไป ใครที่อ่านแล้วชอบก็สามารถย้อน
กลับไปอ่านตั้งแต่ภาคที่ 1 ได้ครับ

ส่วนคอลัมน์ใหม่ที่เรานำมาเสนอในฉบับนี้ก็จะเป็นกรณี
ศึกษาที่เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นได้กับทุกคนกับตอนที่ชื่อว่า “เจ้ากรรม
นายคน ตอน แซนวิชแยม (Jam Sandwich)” และเมื่ออ่านจบ
แล้วก็อยากจะให้ลองคิดคำตอบกันเอาไว้ก่อน หรือไปคุยกับคนอื่น
ว่าเขาคิดกันอย่างไรบ้างกับเรื่องนี้

จากนั้นเราก็คงขยับมารู้จักกับ ORSA (Own Risk and
Solvency Assessment) กับตอน “How to Handle ORSA: Are

CONTENTS

ฉบับที่ 24/2555

- 04 - Food for thought – How to get rich (Part V)
- 10 - Case Study: Jam Sandwich
- 12 - How to Handle ORSA: Are you ready for the changes?
- 16 - Risk matter – ALM (Part V)
- 24 - Actuarial Talk – Non-Life Actuary
- 28 - Entertainment

Food for Thought

สายแ่งแห่งความรวย

(How to get rich) - Part IV

โดย พิเชฐ เจียรรมณ์ทวีสิน (ทอมมี่) FSA, FIA, FRM, FSAT

นักลงทุนที่ดี หมายถึงผู้ที่สามารถสร้างสินทรัพย์ที่ดีได้โดยการแสวงหาการลงทุนที่เหมาะสม และสามารถเสริมสร้างรายได้ให้คงความอย่างยั่งยืน (sustainable) ได้

ผู้ประกอบการหรือเจ้าของธุรกิจก็ถือเป็นนักลงทุนประเภทหนึ่งที่ลงทุนในธุรกิจของตัวเอง ซึ่งเน้นที่การ “ใส่ไข่ลงในตะกร้าใบเดียว” เพื่อหวังให้ธุรกิจประสบความสำเร็จจนเกิดแรงเหวี่ยงที่ทำให้ก่อเกิดรายได้มากเพียงพอที่จะปล่อยให้เกิดสินทรัพย์ที่ดีเพิ่มขึ้นและออกเฉยต่อๆ ไปจนไม่สิ้นสุด แต่ก็ใช่ว่าทุกคนที่อยากจะเป็นเจ้าของกิจการหรือสามารถรับความเสี่ยงจากการลงทุนในธุรกิจของตัวเองได้ ไม่ว่าจะเป็นความเสี่ยงต่อการล้มละลาย ความเสี่ยงต่อการหาเงินมาหมุนไม่ทัน ความเสี่ยงในการที่มีรายได้ไม่แน่นอน เป็นต้น

ในโลกปัจจุบันนี้จึงมีการพัฒนาตลาดการเงินขึ้นมาในรูปแบบใหม่เพื่อให้นักลงทุนที่ไม่มีกำลังเงินที่เพียงพอในการลงทุนในธุรกิจของตัวเอง ได้มีโอกาสเป็นเจ้าของกิจการโดยทางอ้อม

เครื่องมือทางการเงินที่หาซื้อได้ในตลาดการเงินนั้นมีมากมาย และส่วนใหญ่เกิดจาก “การสร้าง” ที่เป็นพื้นฐานของวิชาวิศวกรรมการเงิน และโดยทั่วไปแล้วเครื่องมือเหล่านี้เองได้ทำตัวเป็นเครื่องมืออำนวยความสะดวกอย่างดีสำหรับลูกจ้างหรือพนักงานบริษัทให้ได้มีโอกาสในการทำธุรกิจอย่างกลายๆ

และถ้าจะกล่าวอย่างง่าย ๆ ก็คือตลาดการเงินทำตัวเป็นตัวเชื่อมให้คนที่ไม่มีเงินออม ได้เอาเงินไปลงทุน ซึ่งก็เหมือนกับเป็นการจ้างให้คนมาทำงานแทนเรา เพราะฉะนั้นเวลาจะลงทุนอะไรก็ควรดูที่พื้นฐาน ไม่ใช่ดูตัวเลขที่วิ่งขึ้นลงในตลาดแต่เพียงอย่างเดียว

นักลงทุนแบบนี่เองที่เราเรียกว่านักลงทุนที่เป็นเจ้าของกิจการทางอ้อม โดยการเอาเงินไปลงทุนในตลาดการเงิน

นักลงทุนในตลาดการเงิน

การเป็นนักลงทุนในตลาดการเงินก็ถือเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีสำหรับลูกจ้าง มนุษย์เงินเดือน รวมถึงผู้ที่มีแหล่งรายได้มาจากความมั่นคงในหน้าที่การงาน โดยตามหลักการของสายแห่งความรวยนั้นจะเห็นได้ว่าเงินที่เหลือหลังจากหักภาษีและค่าใช้จ่ายที่จำเป็นแล้ว ควรเปลี่ยนมาเป็นสินทรัพย์ที่จะงอกเงยเพื่อให้ผลออกมาเป็นรายได้ต่อไปเรื่อยๆ

แต่ถ้าคิดกันต่อไปก็จะเห็นว่าคนที่เริ่มต้นจากการที่ไม่มีสินทรัพย์เป็นรูปเป็นร่างจากอะไรเลย (เช่น คนที่เรียนจบมาใหม่ๆ และไม่ได้เป็นทายาทหรือมีเส้นสายใดๆ)

ในโลกปัจจุบันนี้จึงมีการ
พัฒนาตลาดการเงินขึ้นมาใน
รูปแบบใหม่เพื่อให้ นักลงทุน

ที่ไม่มีกำลังเงินที่เพียงพอในการ
ลงทุนในธุรกิจของตัวเอง ได้มีโอกาส
เป็นเจ้าของกิจการโดยทางอ้อม

อาจจะไม่สามารถมีรายได้ที่เกิดจากสินทรัพย์ได้เพียงพอ เนื่องจากสินทรัพย์ที่เกิดจากการสะสมจากเงินเก็บทีละนิด นั้นไม่ใหญ่พอ มันควรจะต้องมีแรงเหวี่ยงเพื่อที่จะดึงนักลงทุนออกจากวงวนของรายจ่ายที่ชนรายได้กันเดือนต่อเดือน

และยิ่งเหวี่ยงออกไปได้ไกลมากเท่าใด ก็จะมี ความแรงที่จะเหวี่ยงตัวให้รายได้ห่างออกไปจากรายจ่ายได้ มากยิ่งขึ้นเท่านั้น ซึ่งจะเห็นได้ชัดว่าการที่จะเหวี่ยงตัวให้มี รายได้สูงกว่ารายจ่ายให้มากกว่า นั้น จึงจำเป็นต้องมีสินทรัพย์ ที่ใหญ่พอ

“The rich person is not one who have most, but one who need least”

การมีเงินเดือนสูงหรือไม่สูงนั้นจึงกลายเป็นเรื่องรองไปโดยปริยาย ดังนั้นการลงทุนในตลาดการเงินจึงเป็นหนทางหนึ่งที่ทำให้ลูกจ้างที่ทำงานทั่วไปสามารถมีโอกาสเป็นเจ้าของธุรกิจทางอ้อมจากการลงทุนผ่านช่องทางนี้ได้

เครื่องมือทางการเงินในตลาดที่แนะนำให้ใช้ กินอยู่บ่อยๆ ทั่วไป คือ

1. ลงทุนในหุ้นราคาถูก

โดยคาดหวังว่าจะได้กำไรก่อนนามจากผลต่างราคาที่สูงขึ้นไป (ภาษานักการเงินจะเรียกว่า capital gain) ซึ่งผลกำไรนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้ลงทุนในการศึกษาข้อมูลหุ้น หรือ ข้อมูลจากแหล่งข่าวที่น่าเชื่อถือได้

บริษัทที่เพิ่งเข้าตลาดใหม่ (Initial Public Offering) ก็ไม่เลวเหมือนกัน ยกตัวอย่างเช่น ที่ฮ่องกง คนจะเอาเงินไปลงทุนของบริษัทที่เพิ่งเข้าตลาดใหม่ (IPO) อยู่บ่อยๆ การลงแต่ละครั้งนั้นมีแต่คนแห่กันเข้าไปซื้อ ต้องจับฉลากกันว่าใครจะได้ไป แล้วถ้าได้มาก็เหมือนกับถูกลอตเตอรี่สองตัว เพราะโอกาสที่จะได้นั้นเป็นหนึ่งในสองตัว

2. ลงทุนในกองทุนรวม

แนวคิดของกองทุนรวมนั้นน่าจะมาจากการที่คนเรามีเงินไม่พอที่จะไปซื้อสินทรัพย์ชิ้นหนึ่งมาไว้ทั้งหมด ยกตัวอย่างเช่น มีที่ดินอยู่แปลงหนึ่งที่ประกาศขายที่ราคา 100 ล้านบาท โดยถึงแม้ว่านักลงทุนอยากจะมีส่วนในการเป็นเจ้าของที่ดินแปลงนี้บ้าง แต่เจ้าของที่ดินคงไม่ยอมตัดขาย ดังนั้น นักลงทุนที่เวลานี้จึงไปรวมกลุ่มและเอาเงินลงขันกันเพื่อไปซื้อที่ดินแปลงนี้ โดยใครลงเงินเยอะก็แปลว่าสามารถมีสัดส่วนในการเป็นเจ้าของเยอะ (หรือเรียกว่าได้ถือแชร์ที่มากกว่า)

แนวคิดเหล่านี้ได้นำมาประยุกต์ใช้ในในตลาดการเงินเพื่ออำนวยความสะดวกให้กับนักลงทุน โดยการที่บริษัทหลักทรัพย์ที่จัดการกองทุนจะทำตัวเป็นคนกลางที่ไปรวบรวมเงินมาแล้วก็เอาไปลงทุนให้ตามที่วัตถุประสงค์ของกองทุนจะระบุไว้ ไม่ว่าจะเอาไปซื้อทอง เอาไปลงทุนในที่ดิน เอาไปลงทุนใน

หุ้น หรือเอาไปลงทุนในพันธบัตร เป็นต้น และอาจเลือก การลงทุนตามกลุ่ม เช่น กลุ่มอสังหาริมทรัพย์ กลุ่มสื่อสาร กลุ่มสินค้าอุปโภค บริโภค หรือเลือกลงทุนตามประเทศ เช่น ตลาดเกิดใหม่ ตลาดยุโรป หรือตลาดเอเชีย

ซึ่งกองทุนเหล่านี้ก็ไม่จำเป็นต้องซื้อสินทรัพย์ แค่เพียงอย่างเดียวหรือประเภทเดียว เพราะไหนๆ ก็เอา เงินของนักลงทุนมาลงทุนกันแล้ว กองทุนรวมเหล่านี้จะ เอาเงินไปกระจายการลงทุนในที่ต่างๆ เพื่อกระจายความเสี่ยงไปด้วยในตัว และก็สามารถขายคืนได้เมื่อต้องการ เงินลงทุน (พร้อมกำไร) กลับมา

ดังนั้น กองทุนรวม จริงๆ แล้วก็คือ การระดม เงินเข้ามากองไว้เพื่อนำไปซื้อหรือลงทุนในสินทรัพย์ที่ ต้องการ ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับแต่ละคนว่าต้องการจะแชร์เงินลง ไปเท่าไร โดยเงินที่ได้นั้นจะนำไปลงทุนอย่างเป็นระบบและ บริหารโดยมืออาชีพตามเป้าหมายของแต่ละกองทุนที่ตั้ง เป้าไว้ โดยคาดหวังว่าจะได้รับกำไรจากราคากองทุนรวมที่ สูงขึ้น ซึ่งจะไปแล้วก็เหมือนกับเป็นการจ้างให้คนมาบริ หารเงินให้เราตามแต่ความต้องการของเราทั้งแบบที่เสี่ยง มากจนถึงเสี่ยงน้อย

ทั้งนี้ สำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์ และตลาดหลักทรัพย์ (ก.ล.ต.) จะเป็นผู้กำหนดกฎเกณฑ์ ในการทำธุรกิจ รวมถึงการเปิดเผยข้อมูลให้ผู้ลงทุนได้เข้า ถึงข้อมูลที่สำคัญต่อการตัดสินใจลงทุนเพื่อป้องกันไม่ให้ ผู้ลงทุนถูกเอาเปรียบได้

3. ซื้อหุ้นของบริษัทที่โตเต็มที่แล้ว (Blue Chip)

หุ้นของบริษัทประเภทนี้จะให้เงินปันผลซึ่ง เป็นผลตอบแทนที่ดีและสม่ำเสมอ โดยคาดหวังว่าจะ ได้รับเงินปันผลและส่วนต่างของราคาหุ้นที่เพิ่มขึ้นจาก ราคาตอนที่ซื้อเอาไว้มาเป็นของแถม ยกตัวอย่างเช่น หุ้น HSBC ในฮ่องกงที่ ปรากฏว่าในช่วงที่ตลาดซบเซาหุ้นราคา ตกลงมาพรวดๆ แต่เงินปันผลที่เขาจ่ายก็อยู่ประมาณปีละ 5 เปอร์เซ็นต์ แล้วราคาของหุ้นเหล่านี้จะสามารถกลับมา อยู่ในราคาที่เหมาะสมตามพื้นฐานของมัน

แต่ก็แน่นอนว่าการลงทุนในหุ้นนั้นมีความเสี่ยง อยู่ในตัวมันเอง เนื่องจากการซื้อหุ้นก็เหมือนกับการร่วมหัว จมท้ายกับส่วนได้ส่วนเสียของบริษัท ซึ่งก็ทำให้นักลงทุนนั้น เสี่ยงกับมีหุ้นส่วนในการเป็นเจ้าของกิจการนั่นเอง

ส่วนใหญ่แล้วหุ้นประเภทนี้จะมีประโยชน์กับ การดำเนินงานของกิจการบางประเภทอีกด้วย เนื่องจาก เงินปันผลที่รับเข้ามานั้นจะสามารถถือเป็นส่วนหนึ่งของ กำไรจากการดำเนินกิจการ (Operating Profit) ได้ ส่วน ผลต่างของราคาหุ้นที่เพิ่มขึ้นมาจากราคาตอนที่ซื้อนั้นเราจะ เรียกว่า Capital Gain หรือกำไรจากส่วนลงทุนที่ได้เพิ่มขึ้น มา ซึ่งกำไรส่วนนี้จะไม่ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของกำไรจากการ ดำเนินกิจการ หรือที่เรียกกันว่า Non-Operating Profit

ข้อเสียของการลงทุนในเครื่องมือประเภทนี้ก็คือการเสียภาษีส่วนบุคคลในเงินปันผลที่รับมา เพราะใน กฎหมายภาษีของประเทศไทยจะถือว่าเป็นเงินปันผลที่จ่าย ออกมาให้แก่นักลงทุนนั้นเป็นรายได้ของนักลงทุน และต้อง นำไปรวมเข้ากับการเสียภาษีส่วนบุคคล ในขณะที่ผลต่าง ของราคาหุ้นที่เพิ่มขึ้นมาจากราคาตอนที่ซื้อนั้นไม่ต้องถูก

นำมาคิดภาษี (จะมีก็แค่ค่า VAT จากค่าคอมมิชชั่นในเวลา
ที่ซื้อขายหุ้น)

4. ซื้ออินตราต่างประเทศเมื่อคาดว่าเงินทอง ถึงจะมีมูลค่าลดลง

นักลงทุนจะคาดหวังว่าดอกเบี้ยและมูลค่าเงินตรา
ต่างประเทศที่เพิ่มขึ้นเป็นผลตอบแทนจากการลงทุน ซึ่งเราไม่
สามารถมองข้ามปัจจัยนี้ได้โดยเฉพาะกับคนที่ต้องทำงานหรือ
ได้รายได้จากต่างประเทศ ยกตัวอย่างเช่น มีสมัยหนึ่งที่เงิน
หนึ่งเหรียญฮ่องกงสามารถแลกได้ 5.5 บาท แต่มาถึงช่วงนี้
มันตกลงมาเหลือแค่ประมาณ 4 บาทต่อหนึ่งเหรียญฮ่องกง
เท่านั้น (และก็ยังคงแหว่งตัวอยู่ในระดับแถวนั้น) การเลือก
ที่จะเปลี่ยนเป็นเงินนิวซีแลนด์ในสมัยนั้นเป็นการตัดสินใจถูก
ต้องเพราะมันให้ดอกเบี้ยเงินฝากประจำถึงปีละ 8 เปอร์เซ็นต์
ทีเดียว และทราบไหมว่าธนาคารที่ฮ่องกงสามารถรับฝากและ
เปิดบัญชีเป็นเงินสกุลต่างๆ ได้ถึงเกือบ 10 สกุลอีกด้วย ซึ่ง
ทุกอย่างก็สามารถทำผ่านอินเทอร์เน็ตได้หมดภายในนาทีเดียว
แค่อย่าไปกดคิดปั๊มหรือใส่ศูนย์เกินจำนวนก็พอ

5. ซื้อทองคำเพื่อป้องกันค่าเงินที่ลดลงจาก อัตราเงินเฟ้อ

โดยผลตอบแทนที่ได้รับคือมูลค่าทองคำที่เพิ่ม
ขึ้น เช่นการซื้อทองในฮ่องกงที่ไม่ต้องเอาทองกลับไปกลับ
มา ขอแค่แผ่นกระดาษแผ่นเดียวมาจากธนาคารมาก็พอ
ซึ่งราคาของแผ่นกระดาษที่ถือไว้นั้นจะเปลี่ยนไปตามมูลค่า
ราคาทองในตลาดนั่นเอง แล้วก็อาศัยแค่การดูตัวเลขผ่าน
อินเทอร์เน็ตและทำการซื้อขายภายในคลิกเดียววนทีเดียว
เหมือนกัน (ปัจจุบันก็เริ่มมีในประเทศไทยกันแล้ว) แถมน
ไม่ต้องเสียค่าบำเน็จหรือค่าใช้จ่ายนั่งรถขนส่งไปมาซึ่งจะ
เป็นอันตราขายเปล่าๆ (เดียวทองหล่นไปทับขาเข้า) การซื้อ
ทองคำนี้มีข้อแนะนำคร่าวๆ คือ 1) ซื้อตอนมีภาวะเงินเฟ้อ
ถ้าภาวะราคาน้ำมันในตลาดโลกที่เพิ่มขึ้นพรวดพราวก็แปล
ว่ามีโอกาสเกิดเงินเฟ้อสูง หรือถ้าอัตราดอกเบี้ยในตลาด
ปรับลดลงนั้นก็แปลว่ามีโอกาสเกิดเงินเฟ้ออีกเหมือนกัน
2) ซื้อก่อนหน้าเทศกาลที่มีความต้องการจะซื้อทอง เช่น
เทศกาลตรุษจีน เป็นต้น และ 3) ซื้อตอนที่เครื่องมื่อการ
ลงทุนในตลาดไม่น่าสนใจเลยซักตัว คนจะหันมาซื้อทอง
กันมากขึ้น ราคาทองจึงสูงขึ้นมา

6. ซื้อพันธบัตร

นักลงทุนสามารถเลือกซื้อพันธบัตรในช่วงที่
อัตราดอกเบี้ยในตลาดสูงขึ้นและถือจนถึงวันครบอายุ
หรือ อาจลงทุนในตราสารทางการเงินรูปแบบใหม่ เช่น
Structure Note, Credit Link Note โดยผู้ลงทุนจะ
ได้รับดอกเบี้ยเป็นงวดๆ จนถึงวันครบอายุ ยกตัวอย่าง
เช่น พันธบัตรที่เป็นตราสารการเงินที่ผ่านการทำวิศวกรรม
ทางการเงินในฮ่องกง จะให้ดอกเบี้ยประมาณ 7 เปอร์เซ็นต์
ทีเดียว ซึ่งถ้าคิดดูดีๆ แล้ว แบบประกันชีวิตก็เป็นตราสาร
ทางการเงินรูปแบบหนึ่งแล้วก็จัดอยู่ในการลงทุนประเภท
นี้เหมือนกัน

7. ซื้อ Hedge Fund

Hedge fund นั้นจะสามารถทำอะไรได้ทั้ง
ตอนตลาดขาขึ้นและขาลง (long and short position)
โดยคาดหวังว่าราคา Hedge Fund ที่เพิ่มขึ้นจะคือผล

ตอบแทนการลงทุน ส่วนใหญ่ต้องลงทุนมากกว่าหนึ่งล้านบาทขึ้นไปถึงจะลงทุนได้ แต่แบบประกันชีวิตก็จัดได้ว่าเป็น Hedge Fund เหมือนกัน ซึ่งในประเทศไทยนั้นยังมีรูปแบบที่จำกัดอยู่

8. ข้อสังหาริมทรัพย์

ถ้าไม่สามารถซื้อสังหาริมทรัพย์ได้ทั้งหมด นักลงทุนก็สามารถหันไปหาซื้อหุ้นกลุ่มสังหาริมทรัพย์ หรือ กองทุนรวมสังหาริมทรัพย์ เพื่อทดแทนค่าเช่าที่เราต้องจ่ายเพิ่มขึ้น หรือทดแทนมูลค่าเงินของเราที่ลดลง เนื่องจากค่าเช่าบ้านในฮ่องกงเพิ่มขึ้นประมาณปีละ

20 เปอร์เซ็นต์มาหลายปีแล้ว ยกตัวอย่างเช่น ค่าเช่าปีแรกอยู่ที่ 7,000 เหรียญต่อเดือน ซึ่งมาถึงตอนนี้ค่าเช่าบ้านพุ่งไปแตะอยู่ที่ 12,000 - 15,000 เหรียญต่อเดือนแล้ว (ประมาณ 5 - 6 หมื่นบาท) ส่วนค่าเช่าบ้านในเซี่ยงไฮ้ก็พุ่งพรูดไม่แพ้กัน ดังนั้นการซื้อกองทุนรวมที่ลงทุนในพวกที่ดินเหล่านี้ ก็มีเอาไว้เพื่อการเอาค่าอะไรจากส่วนนี้มาชดเชยกับค่าเช่าที่เพิ่มขึ้นได้ด้วยเหมือนกัน

9. ก๊อเงินสด

สุดท้ายก็ควรถือเงินสดไว้จำนวนหนึ่งเพื่อรอโอกาสเข้าซื้อกรณีตลาดลดลงอย่างรวดเร็ว และอีกส่วนหนึ่งก็เอาไว้ใช้ในยามฉุกเฉิน

ท้ายที่สุด

ถ้าอยากรวยและหลุดพ้นจากวงเวียนแห่งความจนก็ต้องปรับเปลี่ยนให้ตัวเองคิดแบบที่คนรวยคิด และก็เป็นเจ้านายของเงินตราแต่อย่าให้เงินตรามาเป็นเจ้านายเรา

จากที่ผ่านมามีเห็นว่าสินทรัพย์ที่มีค่าที่สุดในการลงทุนก็คือวิชาความรู้และความสามารถนั่นเอง สิ่งนี้เป็นสมบัติอันมีค่าที่สุดที่พ่อแม่ผมได้ให้มาและมันก็ติดตัวอยู่กับเรา ไม่มีใครแย่งไปจากเราได้ ดังนั้นเมื่อผมมีโอกาสเมื่อไร ผมจะพยายามลงทุนหาวิชาความรู้ใส่ตัวเองอยู่เสมอครับ

สิ่งที่สำคัญไปไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าความรวยก็คือสุขภาพ ความสุข และครอบครัว สิ่งเหล่านี้มีเงินแค่ไหนก็ไม่สามารถหาซื้อได้ครับ ดังนั้นความรวย (ในความหมายของผม) เป็นเพียงแค่การที่ทำให้เรามีอิสรภาพทางการเงินมากขึ้น แต่ก็ไม่ใช่ว่าชีวิตและเวลาทั้งหมดจะต้องไปทุ่มเทอยู่กับการเพิ่มพูนสินทรัพย์แล้วนับแต่ตัวเลขในบัญชีของตัวเอง การเดินทางสายกลางจึงเป็นสิ่งที่ดีที่สุด ใครรักใครชอบจะทำอะไรก็ขอให้มีความสุขกับสิ่งที่กำลังทำอยู่แล้วกันครับ

- Case Study -

เจ้ากรรมนายคน ตอน แซนด์วิชแยม

สุชิน พงษ์พิทักษ์ FSA, FSAT

หลังจากห่างหายจากการเขียนบทความให้ Sawasdee Actuary ไปร่วมปีก็ถึงเวลาที่กลับมาเข้าเวรอีกครั้ง โดยทั่วไปผมจะเสาะหาวัตถุดิบในงานเขียนจากพจนานุกรมวิชาการของ Society of Actuaries (SOA) ซึ่งทาง SOA เองส่งเสริมการพัฒนาความรู้ระหว่างสมาชิกโดยการจัดกลุ่มย่อย (section) ตามงานเชี่ยวชาญและความสนใจพิเศษ ให้สมาชิกที่สนใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่งสามารถเข้าไปติดตามหรือแลกเปลี่ยนความรู้ประสบการณ์ในแต่ละ section นั้นได้ ตัวอย่าง section ได้แก่ Product Development, Financial Reporting, Reinsurance, Marketing & Distribution เป็นต้น

ในอดีตผมเคยเอาบทความจากวารสารของ section ที่กล่าวถึงข้างต้นมาเขียนลงใน Sawasdee Actuary ไปแล้ว มาคราวนี้อยากลองอะไรแปลกใหม่บ้าง ก็เลยเข้าไปดูวารสาร section ที่ยังไม่เคยอ่าน และก็มีโดนใจในวารสารของ Management & Personal Development section ซึ่งเป็น section ที่ไม่ได้ว่าด้วยเรื่องความรู้ technical ของ actuary แต่นำเสนอความรู้ทักษะในด้านการบริหารจัดการซึ่งเป็นทักษะสำคัญอีกอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้ actuary ประสบความสำเร็จก้าวหน้าในหน้าที่การงานได้

วารสารของ section นี้ใช้ชื่อว่า The Stepping Stone ออกเป็นรายไตรมาส ที่โดนใจผมอย่างแรงก็คือในวารสารจะมีการลงตัวอย่างกรณีศึกษาจำลองด้านการบริหารจัดการโดยเปิดโอกาสให้ผู้อ่านสามารถร่วมส่งเมลล์มาแสดงความคิดเห็นในตัวกรณีศึกษาได้และจะถูกนำมาลงพิมพ์ในฉบับถัดไป ลองไล่ๆ ดูวารสารย้อนหลังสุดท้ายก็เจอกรณีศึกษาหนึ่งน่าสนใจ จึงคัดนำมาแปลลงใน Sawasdee Actuary เพื่อให้ชุมชน actuary ของไทยสามารถลองฝึกคิดและเรียนรู้ในด้านการบริหารจัดการไปพร้อมๆ กัน

กรณีศึกษาที่ลงใน The Stepping Stone ฉบับเดือนพฤษภาคมปี 2011 (อ้างอิง: <http://www.soa.org/news-and-publications/newsletters/management-and-personal-development/pub-management-and-personal-development-details.aspx>) เรื่องราวในกรณีศึกษาเป็นสถานการณ์จำลองไม่ใช่เหตุการณ์จริง แต่งโดยคุณ Frank Grossman และคุณ John Hadley เพื่อให้เกียรติแก่ผู้แต่งเดิมผมขอแปลโดยไม่ได้ดัดแปลงเนื้อหาหรือชื่อตัวละครใดๆ เรื่องราวของกรณีศึกษาเป็นดังนี้

• กรณีศึกษา

ริคเป็น actuary คุณวุฒิระดับ FSA ทำงานที่องค์กรแห่งหนึ่ง มีทีมลูกน้องทั้งสิ้นสามคน ทั้งหมดเป็น actuary ที่กำลังสอบไปคุณวุฒิต่อ เมื่อปลายปีที่ผ่านมาริคได้รับการเลื่อนตำแหน่งสูงขึ้นและได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบงานกว้างขึ้น ริคจึงรับชาร์ลี actuary ระดับ FSA จากองค์กรอื่นเข้ามาทำงานในตำแหน่งเดิมของตน โดยที่ชาร์ลีสั้นตรงกับริค และลูกน้องเก่าของริคทั้งสามคนก็ไปขึ้นตรงกับชาร์ลี ในงานเดิมชาร์ลีเคยมีประสบการณ์ดูแลงานหนักศึกษาฝึกงานมาบ้าง

ในช่วงหกเดือนแรกหลังเริ่มงาน ชาร์ลีสทุ่มเทอย่างหนักที่จะเรียนรู้และสร้างความสัมพันธ์ที่ดีในการทำงานกับบริคที่เป็นเจ้านายและลูกน้องของเขาทั้งสามคน แต่เมื่อเวลาผ่านไปเรื่อยๆ ชาร์ลีสพบว่าตนเองเริ่มหนักใจกับปัญหาเรื่องคุณภาพงานของลูกน้องคนหนึ่งชื่อลิลลี่ ลิลลี่เป็น actuary ระดับ ASA และเป็นพนักงานที่อยู่ในทีมมานานที่สุด ชาร์ลีสลองพยายามนำปัญหาไปปรึกษากับบริค แต่ดูเหมือนว่าบริคไม่ค่อยมีเวลาที่จะให้ปรึกษาเรื่องนี้เท่าไร

จนวันหนึ่งก็เกิดเรื่องขึ้น ริคสั่งให้ชาร์ลีสช่วยทำ presentation เพื่อนำเสนอที่ประชุมเกี่ยวกับการเจริญเติบโตของธุรกิจ ซึ่งชาร์ลีสได้กระจายงานส่วนหนึ่งเรื่องการวิเคราะห์แบบประกกันให้ลิลลี่ทำเนื่องจากเห็นว่าเป็นงานในความรับผิดชอบโดยตรงของลิลลี่ แต่แล้วชาร์ลีสก็พบว่าตนต้องคอยตามแก้ไขจุดที่ผิดในงานส่วนของลิลลี่เรื่อยๆ จนลิลลี่ถึงขนาดพูดโดยซาบซึ้งว่า “โชคดีนะที่คุณตรวจเจอ

ที่ผิดก่อน” สุดท้ายเมื่อเวลากระชั้นเข้ามาชาร์ลีสจึงตัดสินใจเอางานเท่าที่คิดว่าดีที่สุดไปนำเสนอให้ริคและผู้บริหารท่านอื่นฟัง

ในขณะที่บรรยายนำเสนอ ผู้บริหารในระดับเดียวกับบริคท่านหนึ่งก็สังเกตเห็นจุดผิดพลาดในเนื้อหาส่วนแบบประกกัน ทำเอาริคถึงกับเอ่ยปากแสดงความไม่พอใจกับชาร์ลีสต่อหน้าที่ประชุม ถึงแม้ชาร์ลีสรู้สึกอับอายอย่างมากแต่ก็ไม่ได้ปลั่งไสความผิดไปที่ลิลลี่แต่อย่างใด หลังเลิกประชุมชาร์ลีสพยายามขอพบริคเพื่อขอโทษและปรึกษาเกี่ยวกับปัญหาลิลลี่ แต่ริคก็ปฏิเสธอย่างไม่ใยดีที่จะคุยเรื่องปัญหานี้ โดยบอกเพียงว่าเป็นหน้าที่ความรับผิดชอบของชาร์ลีสที่จะทำให้มันในงานของทีมเขาถูกต้องร้อยเปอร์เซ็นต์ ก่อนกล่าวทิ้งท้ายกับชาร์ลีสว่า “คุณไม่รู้หรือว่าจะบริหารจัดการลูกน้องคุณยังไง”

ถ้าคุณเป็นชาร์ลีส คุณจะอย่างไร

กรณีศึกษาที่ผู้แต่งได้ตั้งชื่อให้ว่าแซนดี้วิชแยม ซึ่งหมายถึงสถานการณ์ของชาร์ลีสที่ถูกบีบอัดอยู่ตรงกลางทางหนึ่งต้องรับความกดดันจากเจ้านาย ในอีกทางหนึ่งต้องจัดการปัญหาปวดหัวของลูกน้อง ซึ่งเชื่อได้ว่าปัญหาเช่นนี้ผู้อ่านหลายท่านคงเคยประสบกับตัวเองมาแล้ว คำถามของกรณีศึกษาที่สามารถตอบได้สองทางก็คือชาร์ลีสจะอย่างไรกับบริคและหรือจะทำยังไงกับลิลลี่

สำหรับท่านที่ไม่เคยวิเคราะห์กรณีศึกษาเรื่องการบริหารจัดการทรัพยากรบุคคลมาก่อน อาจจะมีความรู้สึกว่ากรณีศึกษาที่ให้ข้อมูลมาไม่มากพอ เช่น ไม่บอกว่บริคทำงานที่นั่นมาแล้วก็ปี ริคเป็นคนรับลิลลี่เข้ามาทำงานริคเล่าทั้งสามคนอายุเท่าไรบ้าง ฯลฯ ตอนผมเริ่มทำกรณีศึกษาทรัพยากรบุคคลครั้งแรกในชีวิตก็หมดเวลาไปครึ่งวันกับการนั่งหาข้อวิจารณ์ว่าใจหายให้ข้อมูลมาไม่พอ แต่ในความเป็นจริงแล้วกรณีศึกษาทรัพยากรบุคคลไม่ได้มุ่งเน้นให้หาคำตอบจำเพาะเจาะจงสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง แต่ฝึกให้คิดแบบเปิดตะโกลกในหลายๆ มุมมอง ใจหายก็เลยไม่จำเป็นต้องให้ข้อมูลจำเพาะเกินไป เพราะในสถานการณ์จริงๆ แล้วไม่มีเจ้านายคนไหนเหมือนริคร้อยเปอร์เซ็นต์หรือมีลูกน้องคนไหนเหมือนลิลลี่ทุกกระเบียดนิ้ว การหา

คำตอบที่จำเพาะกรณีเกินไปก็จะไม่ช่วยให้เรามีมุมมองที่แก้ปัญหาจริงได้

ในวารสาร The Stepping Stone เดือนสิงหาคม 2011 ได้ลงข้อคิดเห็นที่ผู้อ่านส่งมารวมแสดงความคิดเห็นในกรณีศึกษาแซนดี้วิชแยมนี้ ซึ่งเจ้าของกรณีศึกษาจะประมวลความคิดเห็นมาลงโดยไม่มีการสรุปตัดสินว่าความคิดเห็นใดถูกหรือผิด หรือเฉลยว่าสุดท้ายแล้วคำตอบจริงๆคืออะไร ผมอยากให้ท่านผู้อ่าน Sawasdee Actuary ลองคิดคำตอบของท่านไว้ก่อน แล้วค่อยไปดูว่าคนอื่นเขาคิดยังไงบ้าง เพื่อดูว่ามีมุมมองความคิดไหนที่เราคิดไม่ถึงและน่าจะเพิ่มเติมในตัวเราขอให้อิมอรรอยกับแซนดี้วิชแยมครับ SA

How to Handle ORSA: Are you ready for the changes?

วิไลพร สุวรรณมาลัย ASA

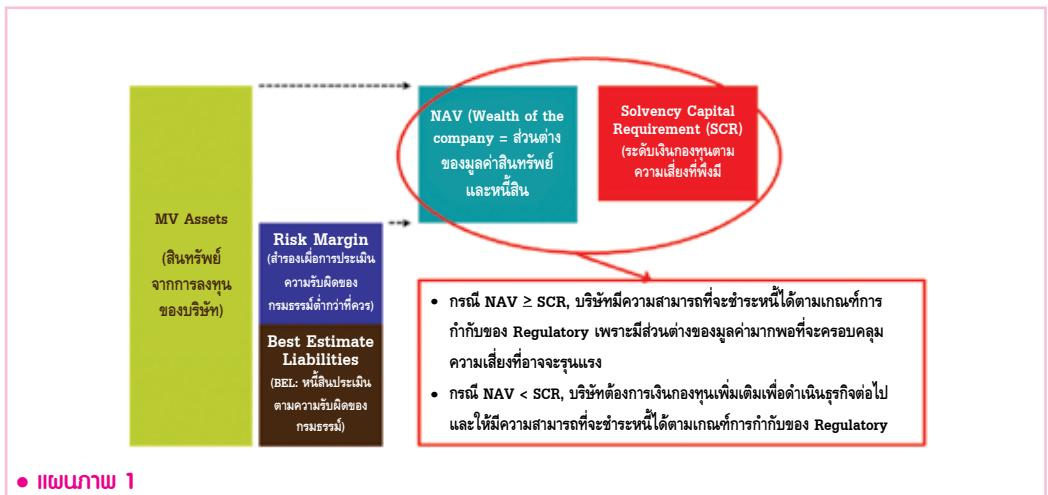
ช่วงต้นปีได้รับวารสาร The Actuary ของทาง SoA หน้าปกจำหิวไว้ตามหัวเรื่องข้างต้น เห็นว่าน่าสนใจดีเลยอยากนำมาขยายความ เพื่อแบ่งปันกันค่ะ:

ก่อนอื่นต้องเริ่มจากทำความเข้าใจกันก่อนว่า ORSA คืออะไร ORSA ย่อมาจาก Own Risk and Solvency Assessment หรือก็คือการกระบวนการในการประเมินความเสี่ยงภายในองค์กร (internal risk assessment process) เป็นการกระตุ้นให้บริษัท ประกันกลับมามองและได้พิจารณาถึงความเหมาะสม

ของ Risk management framework ของตน ซึ่งเป็นไปตามการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของ regulatory solvency regime ภายใต้ Solvency II ค่ะ ในยุโรปเริ่มกล่าวถึง ORSA ใน CEIOPS (ย่อมาจาก Committee of European Insurance and Occupational Pensions Supervisors) ซึ่งเป็นคณะกรรมการกำกับและควบคุมการ

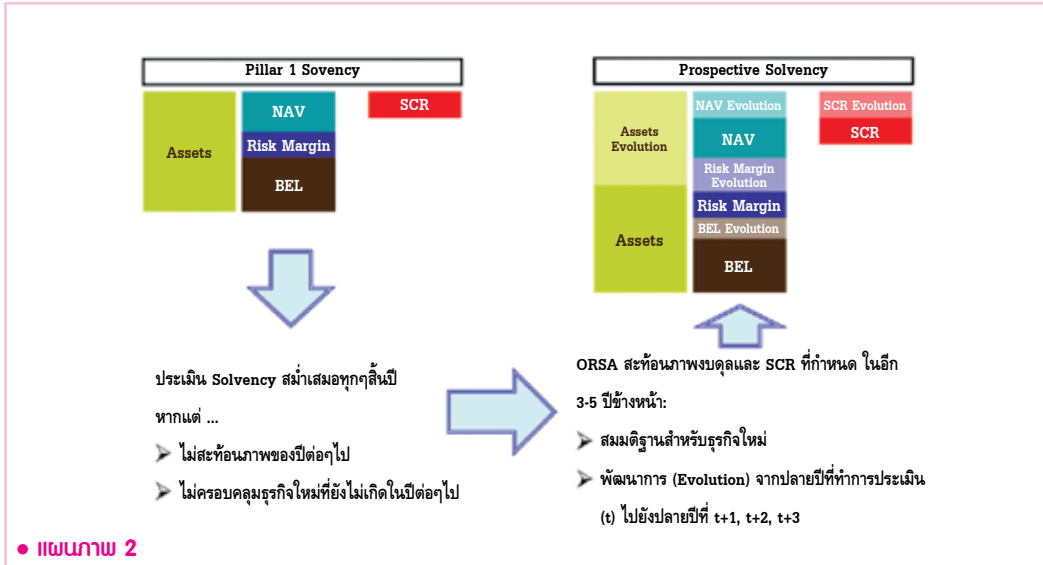
ประกันภัยในกลุ่มประเทศคือยูเค) โดยระบุรายละเอียดและ คำจำกัดความของ ORSA ไว้ตั้งแต่ปี 2008 ว่าเป็นกระบวนการที่จัดทำขึ้นเพื่อกำหนด ช่วยประเมิน การจัดการ และการควบคุมความเสี่ยงจากการประกันภัย เพื่อให้มั่นใจได้ว่าบริษัทประกันภัยจะสามารถดำรงอยู่และสามารถที่จะชำระหนี้ (Solvent) ได้ตามความรับผิดชอบที่มีอยู่ตลอดอายุของสัญญาประกันภัยนั่นเอง ในส่วนของทางอเมริกาทาง NAIC ก็กำลังอยู่ในขั้นตอนของการพิจารณาที่จะนำ ORSA มากำหนดใช้ในเร็ววันนี้เช่นกันค่ะ

ที่นี้เราลองมาดูองค์ประกอบและความเชื่อมโยงถึงกัน เริ่มจาก Own Risk หรือความเสี่ยงภัยของบริษัทประกัน ซึ่งจะมียกระดับของความเสี่ยงที่แตกต่างกันไปในแต่ละบริษัท และจะถูกกำหนดด้วย Solvency Assessment ซึ่งก็คือ SCR (Solvency Capital Requirement) ที่แต่ละบริษัทพึงมี นั่นหมายถึง บริษัทประกันจะต้องมีสินทรัพย์หลังหักหนี้สินต่างๆแล้ว ยังคงเพียงพอที่จะดำเนินธุรกิจต่อไปได้ ตามแผนภาพแสดงงบดุลของบริษัทประกันดังต่อไปนี้ค่ะ

ORSA จึงเป็น company process ที่ผนวกเอาความสำคัญของการกำหนดขอบเขตการจัดการความเสี่ยงภัย การประเมินเพื่อวัดความเสี่ยงภัยและการกำหนดระดับเงินกองทุนที่เหมาะสม โดยมองออกไปมากกว่าที่จะหยุดไว้เพียงแค่

กำหนด SCR ณ วันที่ทำการประเมินเท่านั้น หากแต่มองถึง forward-looking และ compliance on a continuous basis หรือก็คือให้สะท้อนภาพของ SCR ในอนาคตตามที่กำหนดไว้ในแผนธุรกิจของบริษัทในอีก 3-5 ปีข้างหน้า

Prospective solvency นี้ หากแม้ว่าจะแสดงให้เห็นถึง NAV ที่มากกว่า SCR แล้ว บริษัทฯ ยังคงต้องทำการทดสอบเพิ่มเติม โดยการทำ **Stress test** ในแต่ละ scenario เพื่อทดสอบประสิทธิภาพของการแผนธุรกิจที่บริษัทกำหนดขึ้นนั้นอีกด้วย

ผลลัพธ์ของการทำ Stress test เป็นไปได้สองกรณี คือ

1. Prospective solvency ให้ผลที่น่าพึงพอใจและแสดงให้เห็นถึงประสิทธิผลที่ดีของแผนธุรกิจ หรือ
2. Prospective solvency ให้ผลที่ไม่น่าพึงพอใจ นั่นคือ บริษัทฯจะต้องกำหนดแผนรองรับหากเกิดความเสียหายในระดับของ Stress scenario นั้น หรือแม้กระทั่งการเพิ่มระดับของเงินกองทุน หากจำเป็น

ตัวชี้วัดที่สำคัญสามตัวชี้วัดสำหรับ Prospective solvency ซึ่งจะเป็นตัวกำหนด Risk profile ของบริษัท ได้แก่

1. ความเสี่ยงของรายได้ อันมาจากการกำหนดสมมติฐานของธุรกิจใหม่

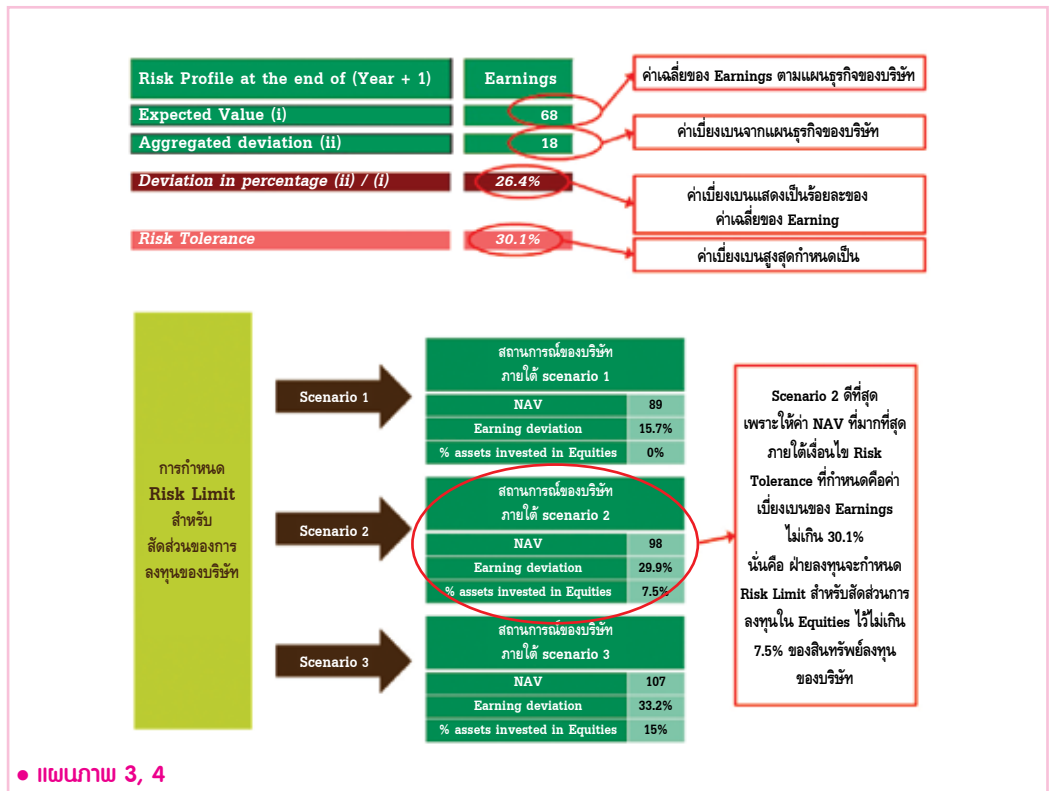
2. ความเสี่ยงของ NAV (ส่วนต่างของมูลค่าสินทรัพย์และหนี้สิน ซึ่งเป็น Economics value)

3. ความเสี่ยงของ SCR ซึ่งเป็นตัวกำหนดระดับของเงินกองทุนที่บริษัทต้องดำรงในอนาคต

ความเสี่ยงของตัวชี้วัดข้างต้นบริษัทสามารถนำมาใช้กำหนดระดับของ Risk tolerance ของบริษัท โดย

กำหนดเป็นค่าสูงสุดที่บริษัทจะยอมรับได้ในระดับของความความเสี่ยงจากแผนธุรกิจ จากนั้นแต่ละหน่วยงานก็จะกำหนด Risk limits เพื่อเป็นการกำหนดทิศทางของบริษัทให้สามารถดำเนินธุรกิจในแต่ละวันให้สำเร็จลุล่วงไปได้ Risk limits ที่ว่านี้อาจอยู่ในรูป การกำหนดสัดส่วนของการลงทุนที่เหมาะสม การกำหนดสัดส่วนเป้าหมายของเบี้ยประกันภัยสำหรับแต่ละผลิตภัณฑ์ หรือแม้แต่การกำหนดนโยบายสำหรับการประกันภัยต่อ เป็นต้น

ตัวอย่างเช่น การกำหนดสัดส่วนของการลงทุนใน Equities ที่เหมาะสม

• แผนภาพ 3, 4

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ชัดว่า ORSA ไม่ได้ระบุถึงข้อบังคับในการที่ต้องทำ Stochastic modeling หากแต่มุ่งเน้นความสำคัญไปที่การทำ Stress test เพื่อสามารถประเมินความเสี่ยงออกมาให้เห็นและกำหนดออกมาเป็นนโยบายของบริษัทที่ชัดเจนเพื่อจัดการกับความเสียดังกล่าวนั้น

หวังว่าทุกคนคงจะได้ความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงที่เกี่ยวข้องกับ Solvency II ที่กำลังเป็นไปในตลาดประกันในระดับสากลบ้างไม่มากก็น้อยนะคะ

RISK MATTER

Asset Liability Management (ALM) – Part IV (Standalone ALM vs Portfolio ALM)

พิเชฐ เจียรมณีทวีสิน (ทอมมี่) FSA, FIA, FRM, FSAT

การทำ ALM ที่เน้นการจัดการความเสี่ยงจากความผันผวนของอัตราดอกเบี้ย (Interest rate risk) นั้นมีหลายวิธี ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับกลยุทธ์ ศักยภาพ และข้อจำกัดของแต่ละองค์กร

โดยแนวคิดหลักของการทำ ALM ในที่นี้ก็คือ การทำ Duration Matching ระหว่างสินทรัพย์กับหนี้สิน ให้เข้ากันได้ดีและทำให้เกิด Duration Gap น้อยที่สุด

Duration Gap = Asset Duration - Liability Duration

ที่นี้ขึ้นอยู่กับองค์กรแต่ละแห่งว่าต้องการจะทำ ALM จากระดับล่างขึ้นบน (Bottom Up) หรือจากระดับบนลงล่าง (Top Down) ซึ่งก็เปรียบเสมือนกับกับความต้องการค่อยๆ มองก้อนอิฐทีละก้อนจนกลายเป็นตัวบ้าน (จากระดับล่างขึ้นบน) หรือต้องการมองตัวบ้านทั้งหลังก่อนแล้วค่อยย้อนกลับมาดูก้อนอิฐทีละก้อน (จากระดับบนลงล่าง)

ALM แบบที่มองจากชิ้นส่วนแต่ละชิ้นแบบ Standalone ก่อน แล้วจึงเชื่อมโยงเรื่องราวไปกับการทำ Portfolio ALM ซึ่งจะทำให้มองเห็นภาพรวมของการบริหารจัดการองค์กรได้อย่างครบวงจร

การทำ ALM ของผลิตภัณฑ์ทางการเงิน (Standalone ALM for each financial product)

แต่การจัดการที่ดีที่สุดคือการทำที่ผู้บริหารสามารถจัดการได้โดยมองเห็นจากทุกมุมแล้วเลือกประยุกต์กับลักษณะและข้อจำกัดขององค์กรได้อย่างแยบยล เรื่องราวในคราวนี้จึงเป็นมุมมองในการทำ

โดยปกติแล้ว เวลาที่สถาบันทางการเงิน ไม่ว่าจะธนาคารหรือบริษัทประกันมักจะออกแบบผลิตภัณฑ์ทางการเงินใดๆ ก็ตาม บริษัทเหล่านี้จะเริ่มต้นโดยการตั้ง

สมมุติฐานว่าบริษัทจะไม่นำเอาเงินทุนหรือกำไรสะสมมาใช้กับการผลิตสินค้าทางการเงินตัวใหม่เลย ซึ่งก็หมายความว่าสินค้าที่จะผลิตออกมาขายนั้นจะต้องทำกำไรอย่างยั่งยืนไปข้างหน้าได้ด้วยตัวเอง โดยที่ไม่ต้องพึ่งพาผลประโยชน์ที่ผ่านมา (หรือที่เราเรียกว่า “บุญเก่า”)

การตั้งสมมุติฐานแบบนี้ก็หมายความว่า เราให้เงินทุนตั้งต้น (Initial capital) เป็นศูนย์ ซึ่งหมายถึงสินทรัพย์ (asset) เท่ากับหนี้สิน (liability) นั่นเอง แนวคิดนี้เรียกว่า การเอาสินทรัพย์มาชนหรือมาคอยหนุนหนี้สิน (Asset backing Liability) ซึ่งก็คือการตั้งสมมุติฐานว่าจะต้องคอยหาสินทรัพย์มาให้มีมูลค่าเท่ากับหนี้สินอยู่ตลอดเวลา

เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว การจะออกแบบคำนวณผลิตภัณฑ์ทางการเงินนั้น จะต้องคิดว่านี่คือบริษัทใหม่แห่งหนึ่งที่ตั้งขึ้นมา แล้วถ้าต้องการยืมเงินก็สามารถยืมบริษัทแม่ได้โดยไม่ต้องเสียดอกเบี้ยด้วย (ไม่ใช่ขอยืมมาฟรี)

และเนื่องจากเราจะตั้งสมมุติฐานมูลค่าของสินทรัพย์เท่ากับมูลค่าของหนี้สินแล้ว การจะทำ ALM ในแต่ละผลิตภัณฑ์ (by product level) ก็เหลือเพียงแค่การทำให้ Duration ของสินทรัพย์เท่ากับ Duration ของหนี้สิน

และถ้าต้องการทำยิ่งไปกว่านั้น เราจะทำ Immunization ด้วยก็ได้ถ้าเราเลือกทำให้ Convexity ของสินทรัพย์ มีค่ามากกว่า Convexity ของหนี้สิน

ส่วนใหญ่แล้วผลิตภัณฑ์ประกันภัยที่บริษัทจะต้องพิจารณาเรื่อง ALM เป็นอันดับแรก คือแบบที่ชำระเบี้ยครั้งเดียว (Single Premium) เนื่องจากเบี้ยประกันภัยที่ได้รับมานั้นสามารถเอาไปทำ Immunization หรือ matching duration ได้ในลักษณะที่ไม่ต้องจัดพอร์ตหรือ rebalance ใหม่เมื่อเวลาเปลี่ยนไปเลย (เราเรียกว่า locked-in) ยกตัวอย่างเช่น บริษัทต้องการจะขายแบบประกันภัยแบบชำระเบี้ยครั้งเดียวที่คุ้มครอง 10 ปี ดังนั้นบริษัทจะนำเงินที่ได้รับมาไปลงทุนในพันธบัตรเป็นเวลา 10

Immunization นั้นแปลว่า การสร้างภูมิคุ้มกัน และเมื่อนำมาใช้กับ ALM ในที่นี้ก็จะหมายถึงการสร้างภูมิคุ้มกันจากการผันผวนของอัตราดอกเบี้ยหรือ Interest rate risk โดยเราควรจะต้องทำสิ่งต่อไปนี้

- 1. ทำให้มูลค่าของสินทรัพย์เท่ากับมูลค่าของหนี้สินซะก่อน**
- 2. ทำให้ Duration ของสินทรัพย์เท่ากับ Duration ของหนี้สิน**
- 3. ทำให้ Convexity ของสินทรัพย์มากกว่า Convexity ของหนี้สิน**

ปี เพื่อให้ความไวต่อการเปลี่ยนแปลงของดอกเบี้ยของทั้งทางฝั่งสินทรัพย์และหนี้สินได้ขึ้นหรือลงไปพร้อมๆ กัน (โดยการ matching duration)

แต่สำหรับแบบประกัยภัยหรือผลิตภัณฑ์ทางการเงินใดๆ ก็ตามที่จะต้องรับเบี้ยประกันภัยปีต่ออายุเข้ามาในอนาคตด้วยนั้น บริษัทจะต้องคอยทำการจัดพอร์ตหรือ rebalance ใหม่เรื่อยๆ ซึ่งอนาคตก็เป็นที่ไม่แน่นอนว่าบริษัทจะหาทางจัดการ duration ให้กับเงินที่จะรับเข้ามาในปีถัดๆ ไปได้อย่างไร ทั้งหมดนี้จึงขึ้นอยู่กับแต่ละบริษัทว่าต้องการทำ ALM ในแต่ละผลิตภัณฑ์อย่างไร รวมถึงบริษัทอาจจะต้องมองหาตราสารอนุพันธ์ (Derivatives) หรือ Structure Note มาเพื่อปรับแต่ง Duration เพื่อให้ลดความเสี่ยงจากความผันผวนของอัตราดอกเบี้ยด้วย

การกำ ALM แบบองค์กรรวมทั้งบริษัท (ALM for portfolio)

เมื่อบริษัทมีผลิตภัณฑ์ทางการเงินอยู่หลายๆ ตัว ซึ่งบางตัวก็ขายมานานแล้ว และบางตัวก็เพิ่งจะขายแกะกล่องซึ่งเมื่อขายไปแล้วก็หมายความว่าบริษัทจะต้องตั้งหนี้สิน (Liability) เอาไว้ในงบดุล (balance sheet) และก็เอาเงินที่ได้จากการขายผลิตภัณฑ์ทางการเงินของบริษัทไปลงทุนเพื่อเก็บเป็นสินทรัพย์ (Asset) ไว้ และก็แน่นอนว่ากำไรสะสมที่มีเพิ่มขึ้นมาเรื่อยๆ นั้นจะกลายเป็นเงินทุน (Capital) ที่เพิ่มขึ้น

เราจึงต้องมองภาพรวมของสินทรัพย์ (Asset) ที่คอยประคอง หนี้สิน และเงินทุน (Liability and Capital) เอาไว้ในเวลาที่ทำ ALM ของทั้งบริษัท ซึ่งจะแตกต่างจากการทำ ALM ในการออกแบบผลิตภัณฑ์ทางการเงิน โดยเฉพาะลักษณะการทำให้ Dollar Duration ของสินทรัพย์ให้เท่ากับ Dollar Duration ของหนี้สินเพื่อทำ Duration Matching

Portfolio ALM นั้นจะเน้นที่การจัดการผลต่างของ Dollar Duration ในงบดุลทั้ง 2 ฝั่ง หรือเรียกได้ว่า “Dollar Duration Gap” ซึ่งจะมีค่าเป็นจำนวนเงิน

Dollar Duration สำหรับการทำ portfolio ALM

1. Dollar Duration ของสินทรัพย์ คือการนำ Macaulay Duration หรือ Effective Duration มาคูณกับตัวมูลค่าของสินทรัพย์ มูลค่าของสินทรัพย์ที่เปลี่ยนแปลงจากอัตราดอกเบี้ยจึงเท่ากับ Dollar Duration ของสินทรัพย์ มาคูณกับอัตราดอกเบี้ยที่เปลี่ยนแปลง

2. Dollar Duration ของหนี้สิน คือการนำ Macaulay Duration หรือ Effective Duration มาคูณกับตัวมูลค่าของหนี้สิน มูลค่าของหนี้สินที่เปลี่ยนแปลงจากอัตราดอกเบี้ยจึงเท่ากับ Dollar Duration ของหนี้สิน มาคูณกับอัตราดอกเบี้ยที่เปลี่ยนแปลง

3. Dollar Duration Gap = Asset Dollar Duration - Liability Dollar Duration

ตัวอย่างของการ Matching Dollar Duration

สินทรัพย์ของบริษัทมีมูลค่า 5 ล้านบาท และ Duration ของสินทรัพย์มีค่าเท่ากับ 6

หนี้สินของบริษัทมีมูลค่า 3 ล้านบาท และ Duration ของหนี้สินมีค่าเท่ากับ 10

Asset Dollar Duration = 5,000,000 x 6 = 30,000,000 บาท

Liability Dollar Duration = 3,000,000 x 10 = 30,000,000 บาท

Dollar Duration Gap = Asset Dollar Duration - Liability

Dollar Duration = 30,000,000 - 30,000,000 = 0 บาท

ดังนั้นเงินทุน (Capital) จะไม่เปลี่ยนแปลงเมื่ออัตราดอกเบี้ยแกว่งตัวขึ้น/ลงไม่มาก

ตัวอย่างของคำนวณผลกระทบจากการมี Dollar Duration Gap

สินทรัพย์ของบริษัทมีมูลค่า 5 ล้านบาท และ Duration ของสินทรัพย์ มีค่าเท่ากับ 5

หนี้สินของบริษัทมีมูลค่า 3 ล้านบาท และ Duration ของหนี้สินมีค่าเท่ากับ 20

ถ้าอัตราดอกเบี้ยสูงขึ้นมา 0.1% จะทำให้เงินทุนเปลี่ยนแปลงไปเท่าใด

ถ้าอัตราดอกเบี้ยลงมา 0.1% จะทำให้เงินทุนเปลี่ยนแปลงไปเท่าใด

Asset Dollar Duration = 5,000,000 x 5 = 25,000,000 บาท

Liability Dollar Duration = 3,000,000 x 20 = 60,000,000 บาท

Dollar Duration Gap = Asset Dollar Duration - Liability Dollar Duration = 25,000,000 - 60,000,000 = -35,000,000 บาท

ดังนั้นเมื่ออัตราดอกเบี้ยสูงขึ้นมา 0.1% แล้วจะทำให้เงินทุน (Capital) ของบริษัทลดลงมา 35,000,000 x 0.1% = 35,000 บาท

และเมื่ออัตราดอกเบี้ยลงมา 0.1% แล้วจะทำให้เงินทุน (Capital) ของบริษัทเพิ่มขึ้นมา 35,000,000 x 0.1% = 35,000 บาท

ตัวอย่างของการทำ ALM ของ Portfolio

● สินทรัพย์ของบริษัทมีมูลค่า 5 ล้านบาท หนี้สินของบริษัทมีมูลค่า 3 ล้านบาท และ Duration ของหนี้สินมีค่าเท่ากับ 20

จะต้องจัดการกับสินทรัพย์อย่างไรจึงจะสามารถทำให้เงินทุน (Capital) ไม่ได้ถูกรกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของอัตราดอกเบี้ย

● เนื่องจาก Liability Dollar Duration = 3,000,000 x 20 = 60 ล้านบาท เราจึงต้องทำ Asset Dollar Duration มีค่า 60 ล้านบาทเช่นกัน

● ทั้งนี้มูลค่าสินทรัพย์มีค่า 5 ล้านบาท และจะเห็นได้ว่าบริษัทจะต้องจัดการให้สินทรัพย์มี Duration เท่ากับ 12 เพื่อที่จะทำให้ Asset Dollar Duration มีค่าเท่ากับ Liability Dollar Duration นั้นเอง

จากตัวอย่างข้างต้น ถึงแม้ว่า Duration ของสินทรัพย์ จะต่างกับ Duration ของหนี้สินอยู่มาก ในความเป็นจริงแล้วมูลค่าสินทรัพย์ที่มีค่ามากกว่ามูลค่าของหนี้สินนั้นจะเป็นตัวช่วยลด Dollar Duration Gap ได้อีกทางหนึ่ง ซึ่งนั่นก็หมายความว่าบริษัทจะนำ ส่วนของสินทรัพย์ที่ชนหรือสินทรัพย์ที่หนุนเงินทุน (Asset backing Capital) มารวมเข้าไปในการทำ ALM ของ Portfolio ด้วย

ดังนั้นบริษัทที่มีเงินทุนตั้งต้นเป็นจำนวนมากก็จะได้เปรียบกว่าบริษัทอื่นๆ ในการทำ ALM อย่างเห็นได้ชัด ซึ่งมีผลทำให้สามารถลดต้นทุนในการจัดการความเสี่ยงได้อีกด้วย

ตัวอย่างของการวิเคราะห์สินทรัพย์ที่ชนหรือสินทรัพย์ที่หนุนเงินทุน (Asset backing Capital)

สินทรัพย์ของบริษัท A มีมูลค่า 5 ล้านบาท และ Duration ของสินทรัพย์ มีค่าเท่ากับ 5
หนี้สินของบริษัท A มีมูลค่า 3 ล้านบาท และ Duration ของหนี้สินมีค่าเท่ากับ 20

$$\text{Asset Dollar Duration} = 5,000,000 \times 5 = 25,000,000 \text{ บาท}$$

$$\text{Liability Dollar Duration} = 3,000,000 \times 20 = 60,000,000 \text{ บาท}$$

$$\text{Dollar Duration Gap ของบริษัท A เท่ากับ } 35 \text{ ล้านบาท}$$

สินทรัพย์ของบริษัท B มีมูลค่า 12 ล้านบาท และ Duration ของสินทรัพย์ มีค่าเท่ากับ 5

หนี้สินของบริษัท B มีมูลค่า 3 ล้านบาท และ Duration ของหนี้สินมีค่าเท่ากับ 20

$$\text{Asset Dollar Duration} = 12,000,000 \times 5 = 60,000,000 \text{ บาท}$$

$$\text{Liability Dollar Duration} = 3,000,000 \times 20 = 60,000,000 \text{ บาท}$$

$$\text{Dollar Duration Gap ของบริษัท B เท่ากับ } 0$$

ถึงแม้ว่าทุกอย่างจะเหมือนกันหมด แต่ต่างกันตรงที่มูลค่าของสินทรัพย์ตั้งต้นมีค่าไม่เท่ากัน ยังผลให้ Dollar Duration Gap ไม่เท่ากัน ทั้งนี้ ถ้า Dollar Duration Gap มาก ก็หมายถึงการที่บริษัทมี Interest Rate Risk มาก และมีต้นทุนของเงินทุน (Cost of Capital) มากขึ้นนั่นเอง

ความแตกต่างระหว่าง Standalone ALM กับ Portfolio ALM

การทำ Standalone ALM นั้นส่วนใหญ่จะใช้ได้ดีในกระบวนการพัฒนาผลิตภัณฑ์ (product development process) เพื่อจัดการความเสี่ยงในเวลาที่ได้ขายออกไปอย่างเหมาะสม ซึ่งก็ถือว่าเป็นการจัดการความเสี่ยงจากความผันผวนของอัตราดอกเบี้ยได้ในระดับหนึ่ง

เมื่อบริษัทได้ขายผลิตภัณฑ์ออกสู่ตลาดแล้ว ก็จะมีการบันทึกสินทรัพย์ (asset) และหนี้สิน (liability) และสะสมลงไปในพอร์ตโฟลิโอ (portfolio) ซึ่ง Portfolio ALM ในที่นี้ก็คือการจัดการให้ส่วนเกินของสินทรัพย์ที่มากกว่าหนี้สิน (หรือที่เรียกว่า เงินทุน Capital) มีค่าไม่ผันผวนจนเกินไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งเวลาที่อัตราดอกเบี้ยในตลาดขึ้นหรือลง

แต่ด้วยข้อจำกัดของตลาดการลงทุนที่มีตราสารไม่หลากหลายพอ โดยเฉพาะกับพันธบัตรที่มีระยะเวลายาวและ Duration ไม่เพียงพอให้กับบริษัทประกันภัยหรือกองทุนสำรองเลี้ยงชีพบางประเภท ทำให้บริษัทไม่สามารถหาซื้อสินทรัพย์ที่มาจับคู่กับหนี้สินได้ บริษัทจึงต้อง

พยายามหาซื้อสินทรัพย์ที่มี Duration ให้ยาวมากที่สุดในการทำ Portfolio ALM ซึ่งบางครั้งก็ทำให้ขัดแย้งกับการจัดการ Standalone ALM

ตัวอย่างของความขัดแย้งกันระหว่าง Standalone ALM กับ Portfolio ALM

สมมติว่าสินทรัพย์ในตลาดมีอยู่เพียง 3 ชนิด คือสินทรัพย์ A และ B

สินทรัพย์ A มีมูลค่า 300 ล้านบาทและมี Duration เท่ากับ 10

สินทรัพย์ B มีมูลค่า 300 ล้านบาทและมี Duration เท่ากับ 20

บริษัทมีแบบประกันภัยอยู่ 3 ตัว แต่ละตัวมีมูลค่า 100 ล้านบาท

แบบประกันตัวที่ 1 มีมูลค่า 100 ล้านบาท และมี Duration เท่ากับ 10

แบบประกันตัวที่ 2 มีมูลค่า 100 ล้านบาท และมี Duration เท่ากับ 20

แบบประกันตัวที่ 3 มีมูลค่า 100 ล้านบาท และมี Duration เท่ากับ 30

การจัดการแบบ Standalone ALM กำได้ดังนี้

- สำหรับแบบประกันตัวที่ 1 บริษัทจะซื้อสินทรัพย์ A ที่มีมูลค่า 100 ล้านบาท เพราะมี Duration เท่ากับ 10 เหมือนกัน
- สำหรับแบบประกันตัวที่ 2 บริษัทจะซื้อสินทรัพย์ B ที่มีมูลค่า 100 ล้านบาท เพราะมี Duration เท่ากับ 20 เหมือนกัน
- สำหรับแบบประกันตัวที่ 3 บริษัทจะซื้อสินทรัพย์ B ที่มีมูลค่า 100 ล้านบาท เพราะมี Duration มากกว่าเท่าที่ทำได้ในตลาด (แต่ก็ยังมีน้อยกว่า Duration ของหนี้สิน)

จะเห็นว่าแบบประกันตัวที่ 1 และ 2 สามารถจัดการความเสี่ยงจากการผันผวนในอัตราดอกเบี้ยได้ แต่ในแบบประกันตัวที่ 3 นั้นจะมี Duration ของสินทรัพย์ที่น้อยกว่า Duration ของหนี้สินอยู่ ซึ่งบริษัทสามารถเลือกแก้ปัญหาเหล่านี้ได้หลายทางโดย

1) หาเงินมาเพิ่มอีก 50 ล้านบาทเพื่อซื้อสินทรัพย์ B ที่มีมูลค่า 150 ล้านบาท (แทนที่จะซื้อเพียง 100 ล้านบาท) เพื่อมาชนกับหนี้สินของแบบประกันตัวที่ 3 ที่มีมูลค่าเพียง 100 ล้านบาท เพราะวิธีนี้จะทำให้ Dollar Duration ของสินทรัพย์ (150 x 20) เท่ากับ Dollar Duration ของหนี้สิน (100 x 30) ได้

2) ทำซื้อตราสารอนุพันธ์หรือ Structure Note ทางวิศวกรรมการเงินเพื่อช่วยในการทำ Duration matching

3) ไม่ทำอะไรเลย เพียงแต่ต้องหาเงินสดมากันไว้ในยามฉุกเฉิน โดยจำลองสถานการณ์สมมติในสถานการณ์ที่อัตราดอกเบี้ยผันผวน ซึ่งในที่นี้ถ้าดอกเบี้ยลดลง 1 % ก็หมายความว่า เงินทุน (Capital) จะลดลงเป็นจำนวน 100 ล้านบาท $[(100 \times 20) - (100 \times 30)]$ ดังนั้น บริษัทควรหาเงินมากันไว้สัก 100 + 200 ล้านบาทก็คงจะดี

การจัดการแบบ Portfolio ALM ทำได้ดังนี้

Dollar Duration ของหนี้สินทั้งหมดคือ $(100 \times 10) + (100 \times 20) + (100 \times 30)$ เท่ากับ 6000

ดังนั้นบริษัทจะเลือกซื้อสินทรัพย์ B มูลค่า 300 ล้านเพื่อที่จะได้ Dollar Duration ของ Asset เท่ากับ $300 \times 20 = 6000$

บทสรุป

Standalone ALM จะสมมติให้สินทรัพย์มีค่าเท่ากับหนี้สินอยู่ตลอดเวลา และ ALM ก็สามารถทำได้โดยการหาสินทรัพย์ที่มี Duration เท่ากับ Duration ของหนี้สิน โดยส่วนใหญ่จะนิยมใช้กันมากกับผลิตภัณฑ์ที่รับชำระเบี้ยเพียงครั้งเดียวแล้วมีพันธะกับผู้ซื้อเป็นระยะเวลาหนึ่ง

Portfolio ALM จะเป็นการมองภาพรวมของทั้งองค์กร และการทำ ALM โดยวิธีนี้จะทำได้โดยการทำให้ Dollar Duration ของสินทรัพย์เท่ากับ Dollar

จะสังเกตว่าบริษัทยอมให้มี Duration Mismatch ของแบบประกันตัวที่ 1 ซึ่งมี Duration ของหนี้สินเพียงแค่ 10 เพื่อที่จะไปหักล้างกับ Duration Mismatch ของแบบประกันตัวที่ 3 ซึ่งมี Duration ของหนี้สินถึง 30 ซึ่งเมื่อดูภาพรวมแล้วจะเห็นว่าพอร์ตโฟลิโอ (Portfolio) สามารถ Matching Duration โดยรวมได้

การทำ Portfolio ALM ในตัวอย่างนี้เป็นวิธีการที่ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มเติมเหมือนกับการทำ Standalone ALM แต่ข้อเสียก็คือบริษัทจะสามารถจัดการ ALM ได้แค่ในภาพรวมขององค์กรเท่านั้น (ไม่สามารถจัดการลงไปในระดับผลิตภัณฑ์หรือลงรายละเอียดได้) อีกทั้ง การทำ Portfolio ALM ก็ยังขึ้นอยู่กับเงินทุน (Capital) ที่บริษัทถืออยู่ ซึ่งจะมีผลลัพธ์แตกต่างกันขึ้นกับสถานการณ์ที่ต่างกันไป เพราะสินทรัพย์ที่ได้มาจากเงินทุนจะสามารถไปช่วยเพิ่ม Dollar Duration ของสินทรัพย์ทั้ง Portfolio ได้

Duration ของหนี้สิน ซึ่งถ้าบริษัทมีส่วนเกินของสินทรัพย์ที่มากกว่าหนี้สินอยู่มาก ก็จะทำให้บริษัทได้เปรียบในการจัดการกับ Portfolio ได้ง่ายกว่า เนื่องจากเงินทุน (Capital) ที่มีนั้นสามารถนำไปซื้อสินทรัพย์เพิ่มเติมหรือเก็บไว้ใช้ยามฉุกเฉินได้

การเลือกทำ Standalone ALM หรือ Portfolio ALM นั้นขึ้นอยู่กับ

1. กลยุทธ์ที่เน้นทำ ALM จากระดับล่างขึ้นบน (Bottom Up) หรือ จากระดับบนลงล่าง (Top Down)

a. การทำ ALM จากระดับล่างขึ้นบน (Bottom Up approach) ก็คือการที่เน้น Standalone ALM เอาไว้ก่อน เพราะผู้บริหารเชื่อว่าผลิตภัณฑ์หรือกลุ่มผลิตภัณฑ์หนึ่งๆ ควรจะอยู่รอดได้จากการทำ ALM ด้วยตัวเอง ซึ่งการออกผลิตภัณฑ์แต่ละตัวที่ได้คำนึงถึงการทำ ALM อย่างครบถ้วนก็จะเป็นเครื่องมือที่จะทำให้ผู้บริหารอุ่นใจว่าบริษัทนั้นมีการทำ ALM ไว้ป้องกันความเสี่ยงจากความผันผวนของอัตราดอกเบี้ย (interest rate risk) แล้ว

b. การทำ ALM จากระดับบนลงล่าง (Top Down approach) ก็คือการที่เน้นทำ Portfolio ALM เพราะผู้บริหารต้องการเน้นภาพรวมเป็นหลัก และยอมให้มี Duration Mismatch เกิดขึ้นได้ในแต่ละผลิตภัณฑ์ ตราบใดที่ภาพรวมของพอร์ตโฟลิโอ (Portfolio) นั้นยังป้องกันความเสี่ยงจากความผันผวนของอัตราดอกเบี้ย (interest rate risk) ได้อยู่

2. ระดับของการจัดการ ALM ว่าต้องการลงลึกมากแค่ไหน

a. ถ้าต้องการจัดการลงไปในระดับผลิตภัณฑ์ บริษัทก็อาจจะเสียผลประโยชน์จากการที่ยอมให้มี duration mismatch ของผลิตภัณฑ์บางรายการที่ไม่สามารถหาซื้อสินทรัพย์ที่มีในท้องตลาดได้ อีกทั้ง การลงไปจัดการรายละเอียดใน ALM ของแต่ละผลิตภัณฑ์ยังอาจเพิ่มต้นทุนค่าใช้จ่ายในการบริหารงานด้วย

b. แต่ข้อดีของการทำ Standalone ALM ก็คือการที่ผู้บริหารสามารถทำความเข้าใจความเสี่ยงของความผันผวนของอัตราดอกเบี้ยในผลิตภัณฑ์ที่ตนเองขายอยู่ได้ ประกอบกับการทำ Standalone ALM ยังสามารถทำให้นักคณิตศาสตร์ประกันภัย (แอดชัวร์) สามารถประเมินการจ่ายเงินปันผลให้ผู้ถือกรมธรรม์ (Policyholder Dividend) อย่างเหมาะสมได้มากยิ่งขึ้น

3. ระดับของเงินทุน (Capital) ที่มีอยู่

a. Portfolio ALM จะนำเอาสินทรัพย์ที่บริษัทมี

อยู่ทั้งหมดมาพิจารณา ซึ่งก็จะต้องมีค่ามากกว่าหนี้สินอยู่เสมอ (มิฉะนั้นจะถือว่าเป็นบริษัทล้มละลาย) ทำให้ต้องนำสิ่งเหล่านี้มาพิจารณาประกอบกันกับความไวของสินทรัพย์และหนี้สินจากการเปลี่ยนแปลงของอัตราดอกเบี้ยด้วย ดังนั้นการที่บริษัทมีสินทรัพย์ที่มากกว่าหนี้สินอยู่มากก็หมายถึงการนำเอาเงินทุน (Capital) มาใช้เพื่อช่วยเพิ่ม Duration ของสินทรัพย์ได้ด้วยไปนำตัว อีกทั้งยังทำให้บริษัทสามารถรับมือกับสถานการณ์ของอัตราดอกเบี้ยที่ผันผวนในอนาคตได้ (เหมือนเรือที่แข็งแกร่งท่ามกลางพายุฝน)

b. Standalone ALM จะสมมติว่าสินทรัพย์มีค่าเท่ากับหนี้สินอยู่ตลอด (หรือไม่เอาเงินทุนมานับรวมไปในสินทรัพย์) โดยการเอาสินทรัพย์มาชนหรือมาคดยหนี้สิน (Asset backing Liability) และให้คิดว่านี่คือการตั้งบริษัทใหม่ขึ้นมา ซึ่งถ้าต้องการยืมเงินทุน (Capital) มาใช้เพื่อสนับสนุนหรือลงทุนการออกผลิตภัณฑ์ บริษัทก็จะต้องคิดค่าดอกเบี้ยเพื่อต้นทุนค่าเสียโอกาสด้วย โดยให้ทำเสมือนว่ายืมเงินจากในองค์กรกันเอง

การทำ ALM ในทางปฏิบัตินั้นจึงเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ไปในตัว เพราะมันขึ้นอยู่กับลักษณะการจัดการและความเชื่อของผู้บริหารในแต่ละองค์กรนั่นเอง

นักคณิตศาสตร์ประกันภัย สาขาประกันวินาศภัย (Non-Life Actuary) จักรพันธ์ เหลืองนฤมิตชัย (แอล)

ก่อนอื่นขอสวัสดิทักท่านผู้อ่าน Sawasdee Actuary ทุกท่านก่อนครับ กระผมเองก็เป็นแฟนของ Sawasdee Actuary เหมือนกัน เพราะฉะนั้นเมื่อได้รับเกียรติจากท่านบรรณาธิการให้มาเขียนบทความเกี่ยวกับ Actuary ในฝั่งประกันวินาศภัยจึงมีความยินดีเป็นอย่างยิ่งครับ เกมที่แล้วถึงใจ: เขียนอะไรที่มันดู Technical ที่เกี่ยวข้องกับงานที่กำลังทำอยู่ แต่ท่านบรรณาธิการเตือนมาว่าอย่าเขียนอะไรที่มันบ้าพลังมาก วันนี้เลยขอมุ่งถึงการสอบเป็น Actuary สาขาประกันวินาศภัยก็แล้วกันครับ (ซึ่งก็บ้าพลังเหมือนกัน) เพื่อเป็นการวอร์มผู้อ่านก่อน และเพื่อให้ผู้อ่าน ที่ยังไม่แน่ใจว่าจะไปทางสายไหน ได้ข้อมูลเบื้องต้นประกอบการตัดสินใจครับ

ผมขออธิบายภาพคร่าวๆ ของการประกันวินาศภัยและองค์กรที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้ครับ

ประกันวินาศภัย ในประเทศไทย (Non-Life Insurance in Thailand)

นิยามง่ายๆ ของการประกันวินาศภัย (Non Life Insurance หรือ Property & Casualty Insurance หรือจะเรียกว่า General Insurance ก็ได้) คือ การประกันภัยเกือบทุกอย่างที่ไม่ใช่ประกันชีวิต ตั้งแต่ ประกันรถยนต์ ไฟไหม้ น้ำท่วม อุบัติเหตุ สุขภาพ การเดินเรือ การว่างงาน และอื่นๆ อีกอีกปละ เรียกว่า รับประกันตั้งแต่สากะเบือยันเรือรบเลยทีเดียว ปัจจุบันประเทศไทยมีบริษัทประกันวินาศภัยถึง 66 บริษัท มีเบี้ยประกันภัยรวบรวม ประมาณ 140,000 ล้านบาท เมื่อปี 2011 โดยเติบโตขึ้นถึง 12% จากปี 2010

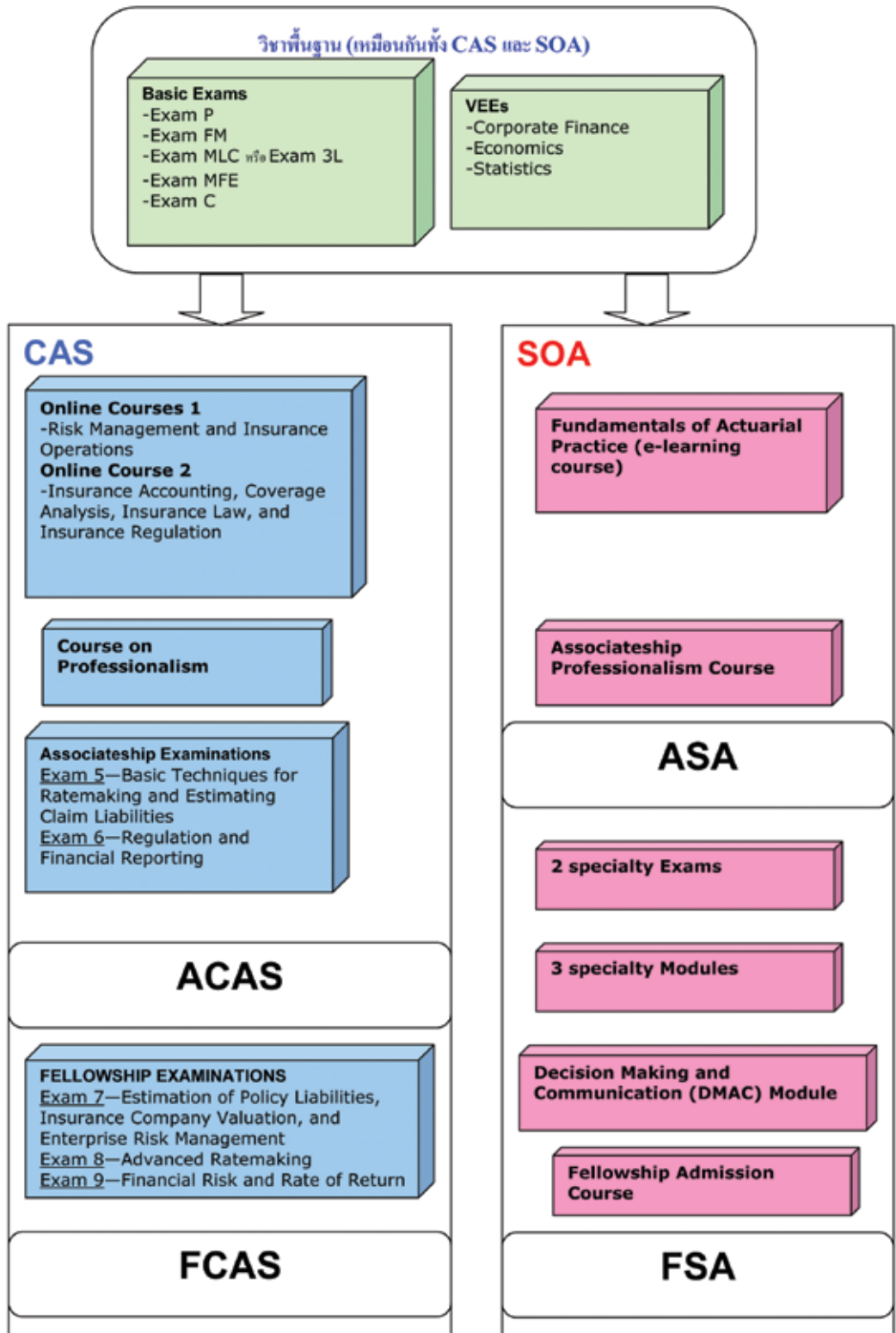
โดยงานหลักของ Actuary ในบริษัทประกันวินาศภัยได้แก่ คำนวณเงินสำรอง (Claim / Policy Reserve), คำนวณเบี้ยประกันภัย (Premium Pricing), พัฒนาและออกแบบประกันภัย (Product design and development), Risk Based Capital, Reinsurance

Optimization เป็นต้นครับ ทั้งนี้ผมขอข้ามรายละเอียดของแต่ละส่วนไปก่อนนะครับ

Casualty Actuarial Society (CAS)

แฟนๆ ของ Sawasdee Actuary คงคุ้นเคยกับ SOA หรือ Society of Actuaries กันเป็นอย่างดีอยู่แล้ว แต่หลายท่านอาจไม่ทราบว่าในสหรัฐอเมริกาสมาคมนักคณิตศาสตร์ประกันภัยที่เจาะจงเฉพาะสาขาประกันวินาศภัยอยู่ด้วย ซึ่งก็คือ Casualty Actuarial Society (CAS) นั่นเองครับ ซึ่ง CAS นั้นก่อตั้งมาเกือบ 100 ปีแล้ว โดยทาง CAS นั้นมีสมาชิกสองระดับหลักๆ (จริงๆ แล้วมี Affiliates อีกแต่มีไม่มาก) เหมือนกับทาง SOA นั่นคือ Associate of Casualty Actuarial Society หรือ ACAS กับ Fellow of Casualty Actuarial Society หรือ FCAS โดย CAS นั้นมีสมาชิกระดับ ACAS ประมาณ 1,400 คน และ ระดับ Fellow 3,700 คนครับ การสอบเพื่อเป็น CAS นั้นต้องมีการสอบวิชาหลักประมาณ 10 เล่ม (ไม่นับวิชาย่อย เช่น VEEs และ Online Courses) โดย 5 เล่มแรก* และ VEEs ใช้ข้อสอบและหลักเกณฑ์เดียวกันกับ SOA ครับ ผู้อ่านสามารถดูรายละเอียดได้จาก www.casact.org

ผมได้สรุปแผนผังคร่าวๆสำหรับการสอบเป็น FCAS เปรียบเทียบกับ การสอบเป็น FSA ดังตารางข้างล่างนี้ครับ

*Exam 3L เป็น Exam ที่จัดสอบโดย CAS โดย 3L นั้นมีเนื้อหาคล้าย MLC ทั้งนี้ CAS ยอมรับ MLC แทน 3L ได้ครับ แต่ SOA ไม่รับ 3L เพื่อใช้แทน MLC

Q&A

ก่อนจากกันผมขอรวบรวมคำถามที่มักจะถูกถาม และนำเสนอใจเพื่อหวังจะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจ ดังนี้ครับ

จะเรียนประกันชีวิตหรือวินาศภัยดี?

คำตอบแบบกำปั้นทุบดินเลยก็คือแล้วแต่ความชอบครับ แต่บางครั้งเราก็อาจจะไม่ได้เป็นผู้เลือกเสมอไป บางครั้งก็ขึ้นกับโอกาสที่เข้ามาด้วย นอกจากนั้นมันเป็นการยากที่จะเลือกสายหากยังไม่เคยทำทั้งสองอย่างครับ ดังนั้นผมขอพูดโดยภาพรวมคร่าว ๆ สำหรับสถานการณ์ปัจจุบันเฉพาะในประเทศไทยเพื่อประกอบการตัดสินใจก็แล้วกันครับ

บริษัทประกันชีวิตมักจะมีโปรแกรมสนับสนุนระหว่างสอบที่ดีกว่า (รวมถึงการปรับเงินเดือน) ในส่วนประกันวินาศภัย อาจจะยังไม่ดีเท่าแต่แนวโน้มตอนนี้คือบริษัทประกันวินาศภัยบางบริษัทก็เริ่มมีโปรแกรมสนับสนุน Actuary แล้วครับ

เนื่องจากไม่ค่อยมี Fellow ทางด้านนี้มากนัก Actuary ทางสายประกันวินาศภัยที่ทำงานในเมืองไทยอาจจะประสบความยากลำบากในการทำงานและการพัฒนาตนเองจากวิธีการที่เรียกว่า ครูพักลักจำ นอกจากนี้การลาไปอ่านหนังสือก็ทำได้ยากกว่า เพราะมักจะไม่มีตัวตายตัวแทนคอยช่วยทำงานเวลาที่เราไปอ่านหนังสือ ด้วยเหตุผลดังกล่าว Actuary ทางด้านวินาศภัยก็จำเป็นที่จะต้องอุตสาหะเป็นพิเศษ หากจะเป็น Fellow ให้ได้ อย่างไรก็ตาม Actuary จากต่างประเทศก็มาทำงานในเมืองไทยกันมาก ข้อจำกัดนี้ก็อาจจะไม่เป็นปัญหามากนักในอนาคต

พูดถึงประเด็นที่เกี่ยวกับการขาดการเรียนรู้จาก Qualified Actuary (Fellow) ผู้เขียนเห็นว่าเป็นเรื่องสำคัญและอาจจะเป็นสิ่งที่ทำให้การพัฒนาของ Actuary ด้าน ประกันวินาศภัยไปได้ไม่เท่าที่ควร ผู้ช่วยเซฟก็ต้องคอยดูเซฟปรุงอาหาร นักศึกษาแพทย์ก็ต้องศึกษาดูงานกับแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ นักคณิตศาสตร์ประกันภัยก็ควรได้รับการฝึกโดย Qualified Actuary เช่นกัน

สำหรับความต้องการ Actuary ทั้งสองสายก็มีความต้องการมากเหมือนกัน โดยในประเทศไทยจะพบว่าประกันชีวิตจะมีตลาดงานที่ใหญ่กว่า ซึ่งก็มี Actuary อยู่มากกว่า ในขณะที่ประกันวินาศภัยมี Actuary อยู่เพียงไม่กี่คน แต่ก็อยู่ในตลาดที่ค่อนข้างเล็กกว่าครับ

จำเป็นต้องสอบตามลำดับหรือไม่?

ไม่จำเป็นครับ จะสอบเล่ม 9 แล้วมา 8 7 6 5 ก็ยังได้ ยกเว้น Course on Professionalism ซึ่งจำเป็นต้องสอบผ่านไปประมาณหนึ่งแล้วถึงสมัครได้

เรียนแล้วเปลี่ยนสายได้มั๊ย?

ได้ครับ เนื่องจากวิชามันซ้ำกันหลายวิชา สอบไปแล้วเปลี่ยนใจภายหลังก็ได้ จะสอบทั้งสองสายเลยก็ยิ่งได้

สอบยากมั๊ย? เทียบกับ SOA แล้วอันไหนยากกว่า?

ขอตอบเป็น Pass Ratio (จำนวนคนที่ผ่าน/คนที่สอบ) ของปีล่าสุด ตามตารางข้างล่างครับ เพราะความยาก

ง่ายขึ้นกับบุคคล ส่วนค่ากลางของเวลาที่ใช้ในการสอบทั้งหมด โดย (นับจากวันที่เริ่มทำงานจนถึงวันที่เป็น Fellow) ประมาณ 7.5 ปีครับ เนื่องจากคนส่วนใหญ่จะสอบก่อนเริ่มทำงาน บางครั้งก็สอบกันตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัยกันเลยทีเดียว ระยะเวลาจริงที่เริ่มสอบเล่มแรกถึงเล่มสุดท้ายอาจจะมากกว่า 7.5 ปีเสียอีก

ส่วนเรื่องที่ CAS หรือ SOA ยากกว่านั้น คงถือว่าเป็นเรื่องที่ถูกยกกันพอสมควร โดยส่วนตัวแล้วคิดว่าความยากวัดกันไม่ได้ แต่ถ้าตั้งอยู่บนสมมติฐานที่ว่า นักเรียนทั้งสองสถาบันไม่ได้ฉลาดแตกต่างกันมากนัก Pass Ratio ปีหลังๆ ของ CAS นั้นคงจะบ่งบอกได้ถึงความยากสสส นอกจากนั้น CAS อาจจะใช้เวลานานหลายปีมากกว่าจะสอบผ่านเป็น Fellow เนื่องจากมีวิชาที่สอบจริงๆ (ไม่ใช่ Module) มากกว่า SOA และจัดสอบเพียงปีละครั้งเท่านั้นสำหรับ Exam 5-9 ส่วน SOA มีวิชาที่เป็น Module มากกว่า และส่วนมากจะจัดสอบปีละสองครั้งเป็นอย่างต่ำอีกด้วย นั่นหมายถึง ถ้าสอบพลาดมีโอกาสแก้ตัวในอีก 6 เดือน ในขณะที่ถ้าสอบตกวิชาของ CAS จะต้องรออีกหนึ่งปีเลยทีเดียว

ความต่างอีกอย่างคือวิชา Fellowship ของ CAS จะมีเวลาสอบที่สั้นกว่าโดยจะใช้เวลาอย่างมาก 4 ชั่วโมงเท่านั้น ส่วน SOA จะจัดสอบกันเป็นวันๆเลยทีเดียว

คงเป็นที่ถกเถียงกันต่อไปว่าข้อสอบ CAS หรือ SOA ยากกว่ากัน แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นผมคิดว่ายากมากด้วยกันทั้งคู่

วิชา	Pass Ratio
EXAM P	41.8%
EXAM FM	48.2%
EXAM MFE	42.4%
EXAM 3L	47.4%
EXAM C	45.5%
EXAM 5	27.3%
EXAM 6US	19.4%
EXAM 7	11.1%
EXAM 8	22.2%
EXAM 9	37.0%

สมัครสอบที่ไหน และสอบที่ไหน สอบปีละกี่ครั้ง?

สำหรับวิชาพื้นฐานสอบเหมือนกับ SOA เลยครับ สมัครผ่าน SOA ได้เลย จำนวนครั้งที่สอบก็แล้วแต่วิชา แต่โดยมากจะมากกว่าปีละ 2 ครั้ง ส่วนใหญ่สอบที่อาคารมณียา ครับ (ใกล้ๆ กับพระพรหม ซึ่งก่อนสอบหรือหลังสอบก็ไปบ่นไว้ก่อนก็ไม่ผิดอะไร)

ส่วนวิชาขั้นสูงสมัครสอบได้ที่ www.casact.org โดยแต่ละวิชาจะจัดสอบปีละครั้ง ถ้าพลาดก็รอไปอีก 1 ปีเลยทีเดียว โดยจะสอบที่บริษัทมิตรแท้ครับ

หรือไปเรียน SOA ที่เพิ่งเปิดตัว General Insurance Track ไปหมากๆ และเริ่มจริงๆ ในปีหน้า (2013)?

เนื่องจาก Track นี้ของ SOA นั้นยังไม่เป็นรูปเป็นร่างและยังไม่มี Actuary คนไหนที่จบจาก Track นี้ไปแล้ว (เนื่องจากยังไม่เริ่ม) จึงคิดว่า CAS น่าจะยังเป็นทางเลือกที่ดีกว่าสำหรับนักเรียนที่สนด้านประกันวินาศภัยจริงๆ เพราะ Actuary ทั่วโลกนั้นรู้กันว่า CAS นั้นเฉพาะทางด้านประกันวินาศภัย และให้การยอมรับ FCAS กันอย่างกว้างขวาง ทั้งนี้หาก SOA เริ่มพัฒนา General Insurance Track อย่างจริงจัง และมีนักคณิตศาสตร์ที่ผ่านหลักสูตรนี้แล้วได้รับการยอมรับในวงการ Actuary ถึงวันนั้น SOA อาจจะเป็นคู่แข่งหลักของ CAS ก็เป็นไปได้ครับ แต่อย่างไรก็ตาม CAS คงไม่อยู่เฉย เพราะหมากเกมนี้เรียกได้ว่าเป็นรุกฆาตจาก SOA ซึ่งมีผลกระทบต่อ CAS เลยทีเดียว

สุดท้ายนี้ผมก็ขอขอบคุณบรรณาธิการที่ให้โอกาสผมมาอธิบายเกี่ยวกับธุรกิจประกันวินาศภัยและการสอบเพื่อเป็น FCAS หวังว่าบทความนี้คงตอบคำถามบางคำถามที่อาจจะสงสัยกัน ไม่มากก็น้อยนะครับ

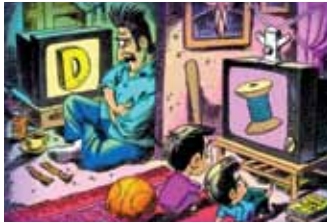
Entertainment

โดย พัชรนันท์ วณิชปรีชากุล (หนู่ย)

กลับมาพบกับการเล่นเชาว์ปัญญากันอีกแล้วนะคะ

เชื่อว่า เพื่อนๆ คงเคยรู้จัก “รายการเวทีทอง” กันอย่างแน่นอน ฉบับนี้ สวัสดิ์แอดชัวร์ จึงให้เพื่อนๆ ได้ร่วมสนุกโดยการตอบคำถามจากภาพที่ปรากฏอยู่ด้านล่าง ฮั่นแน!! รู้กันแล้วใช่ไหม ถ้ารู้แล้ว ลุยกันเลยละ

1

2

3

4

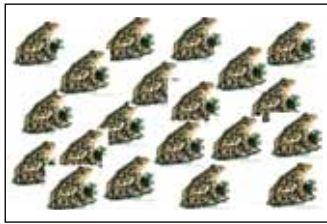
5

6

7

8

จักรยาน จักรยาน จักรยาน จักรยาน
รถ รถ รถ รถ รถ รถ รถ รถ
รถ รถ รถ รถ รถ รถ รถ รถ
สิบล้อ สิบล้อ สิบล้อ สิบล้อ สิบล้อ
เครื่องบิน เครื่องบิน เครื่องบิน

9

กติกาสำหรับฉบับนี้

ท่านแรกที่ตอบเร็วและถูกต้องที่สุด รับไปเลยของรางวัลพิเศษจากสวัสดิ์แอดชัวร์ส่งตรงให้ถึงบ้าน และสำหรับ 9 ท่านต่อไป เรายังมีกระเป๋าผ้ากับแก้ว มอบให้ถึงบ้านเช่นกันค่ะ

รีบ ๆ ส่งคำตอบกันเข้ามาเยอะ ๆ นะคะ

Congratulations!

ถึงเวลาสำหรับเฉลยประจำฉบับที่ 23 คำตอบที่ได้คือ **VONB** ไม่ยากเลยใช่ไหมคะ

																		1	1										
										2	1	2							1	1	3								
							6	2	1	2	6	0	5	2	1	2	5	0	9	2	3	2	9	0	9	1	1	3	
		1	1	3	1	1	3																						
1	1	1	1	2	1	1	1																						
1	1	1	1	2	1	1	1																						
1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
1	1	1	1	1	1	2	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
1	1	1	1	1	1	2	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
		1	3	1	1	3																							

สำหรับฉบับนี้มีผู้ตอบถูกเข้ามาจำนวนมากกันเลยทีเดียว ดังนั้น เราจึงขอมอบรางวัลจากการจับฉลาก โดย บก. ของเรา ซึ่งก็คือ **พี่ทอมมี่** นั้นเองค่ะ ซึ่งจะมีเพียงท่านเดียวที่ได้รับรางวัลพิเศษจากเรา และอีก 5 ท่านจะได้รับหมวกสุดชิคจากส์วีดีแอดซ์วีรี่ค่ะ

ผู้โชคดีได้รับรางวัลพิเศษ คือ

คุณรามิต ชัยมงคลบุตร

และผู้โชคดีอีก 5 ท่านมีดังนี้

- คุณนิธิพร ไตรทิพเทวินทร์
- คุณดวงพร นิลยนิมิต
- คุณปฎษริกา นัตระระกุล
- คุณภฤช เศรษฐรังสรรค์
- คุณสุยมญา สายชลพิทักษ์

โฉมหน้าผู้โชคดี
ได้รับรางวัลจาก
สวัสดีแอกซอรี่

**The
Winner**

ร่วมเป็นพื้โชคดีกับสวัสดีแอกซอรี่ในฉบับต่อไปนะ:

ใบสมัครสมาชิกวารสาร “สวัสดีแอกซอรี่” ฉบับตีพิมพ์ (จัดส่งฟรี ให้ถึงบ้าน)

ข้อมูลสมาชิก

ชื่อ.....นามสกุล.....วันเดือนปี เกิด.....

ที่อยู่จัดส่ง.....

สถานที่ทำงาน / สถาบันการศึกษา.....อาชีพ.....

เบอร์โทรศัพท์ติดต่อ.....E-mail.....

1 ปี (4 ฉบับ) - 100 บาท

2 ปี (8 ฉบับ) - 160 บาท

ชำระค่าสมาชิกโดยโอนเงินเข้าบัญชีธนาคาร กสิกรไทย สาขา พัฒนพงษ์ศ์ ในนาม “The Society of Actuaries of Thailand”

บัญชีออมทรัพย์ เลขที่ 018-1-01969-7

** กรุณาส่งใบสมัครสมาชิก พร้อมแนบสำเนาใบโอน โดยแฟกซ์มาที่ 0-2236-9345 หรือ อีเมลล์มาที่ subscribe@sawasdeeactuary.com

รางวัลบริษัทประกันชีวิตที่มีการพัฒนาดีเด่น ประจำปี 2553

บทพิสูจน์ความสำเร็จที่ตกย้ำความมั่นคง

และความมุ่งมั่นในการพัฒนาการบริการอย่างไม่หยุดยั้ง

กว่า 130 ปี แห่งประสบการณ์ ที่สร้างความอุ่นใจในญี่ปุ่น

วันนี้ เราพร้อมมอบความปรารถนาดี
ดูแลและร่วมวางแผนอนาคตเคียงข้างคนไทยตลอดไป

โตเกียวมารีนประกันชีวิต หนึ่งในกลุ่มธุรกิจประกันภัย
พร้อมความมั่นคงและประสบการณ์ที่ยาวนานที่สุดในญี่ปุ่น
วันนี้ เราพร้อมมอบความปรารถนาดี และความคุ้มครอง
ในทุกช่วงชีวิต ให้ทุกวันของคุณเป็นวันที่ดี ไม่มีสะดุด

โตเกียวมารีนประกันชีวิต ชีวิตดี ไม่มีสะดุด

บริษัท โตเกียวมารีนประกันชีวิต (ประเทศไทย) จำกัด (มหาชน)

195 อาคารเอ็มไพร์ทาวเวอร์ ชั้น 26 ถนนสาทรใต้ แขวงยานนาวา เขตสาทร กรุงเทพฯ 10120

โทรศัพท์: (662) 670-1400 www.tokiomarinelife.co.th

TOKIO MARINE

รางวัลระดับ World Class และรางวัลยอดเยี่ยมอื่นๆ อีกมากมาย ไม่มีความหมายสำหรับเรา มากไปกว่า...คุณ

รางวัลมากมายเหล่านี้ กำลังบอกคุณว่า...

บริษัท ไทยประกันชีวิต จำกัด

เป็นบริษัทคนไทย เพื่อคนไทย ที่ได้รับการยอมรับจากเวที
ระดับโลก กับรางวัล Stevie Awards : Executive of the Year
ประจำปี 2554

คนไทย ใจรวม รวมการผู้ใจรางวัล ระดับ International Stevie Awards
Executive of the Year สาขาประกันชีวิต
นับเป็นบริษัทคนไทยที่ได้รางวัลในระดับโลก
รางวัล The International Business Award หรือ Stevie Awards

รางวัลเหล่านี้บอกคุณว่า

ถ้าคุณเป็นลูกค้า คุณจะได้รับสิทธิในการช่วยเหลือรวมทั้ง
คำปรึกษาในยามเจ็บป่วย หรือดับขัน्तพวงที่ ทุกที่ทั่วโลก
ตลอด 24 ชั่วโมง

รางวัลเหล่านี้บอกคุณว่า

ถ้าคุณคือคนพิการ ช่างราชการ ทหาร คุณจะได้รับสิทธิ์และการ
คุ้มครองอย่างเท่าเทียม อย่างที่ไม่มีบริษัทไหนให้กับคุณได้

รางวัลเหล่านี้บอกคุณว่า

คุณจะได้รับมิตรภาพดีๆ ความใส่ใจ จากตัวแทนคุณภาพผู้เป็น
กลไกของความสำเริง และรางวัลครั้งนี้เป็นเครื่องยืนยันว่า คุณจะ
ได้รับสิ่งที่มีมากกว่าการประกันชีวิตทั่วๆ ไป

รางวัลเหล่านี้บอกคุณว่า

คุณคือลูกค้าที่ตัดสินใจถูกต้อง และสำหรับคุณที่กำลังมองหา
ทางเลือกใหม่ นี่คือนวัตกรรมที่มีมาตรฐานสากลที่คุณวางใจได้

รางวัลเหล่านี้ คือ ความภูมิใจของบริษัทคนไทยที่
เป็นหนึ่งใน และไม่แพ้บริษัทต่างชาติมาตลอด 70 ปี

ถ้ารางวัลเหล่านี้มีความหมายกับคุณ
ลองโทรมาที่ **1124**

